

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 482

Barcelona, del 23 al 29 de Maig de 1977

preu: 15 pessetes

Gregori López Raimundo a Mataró

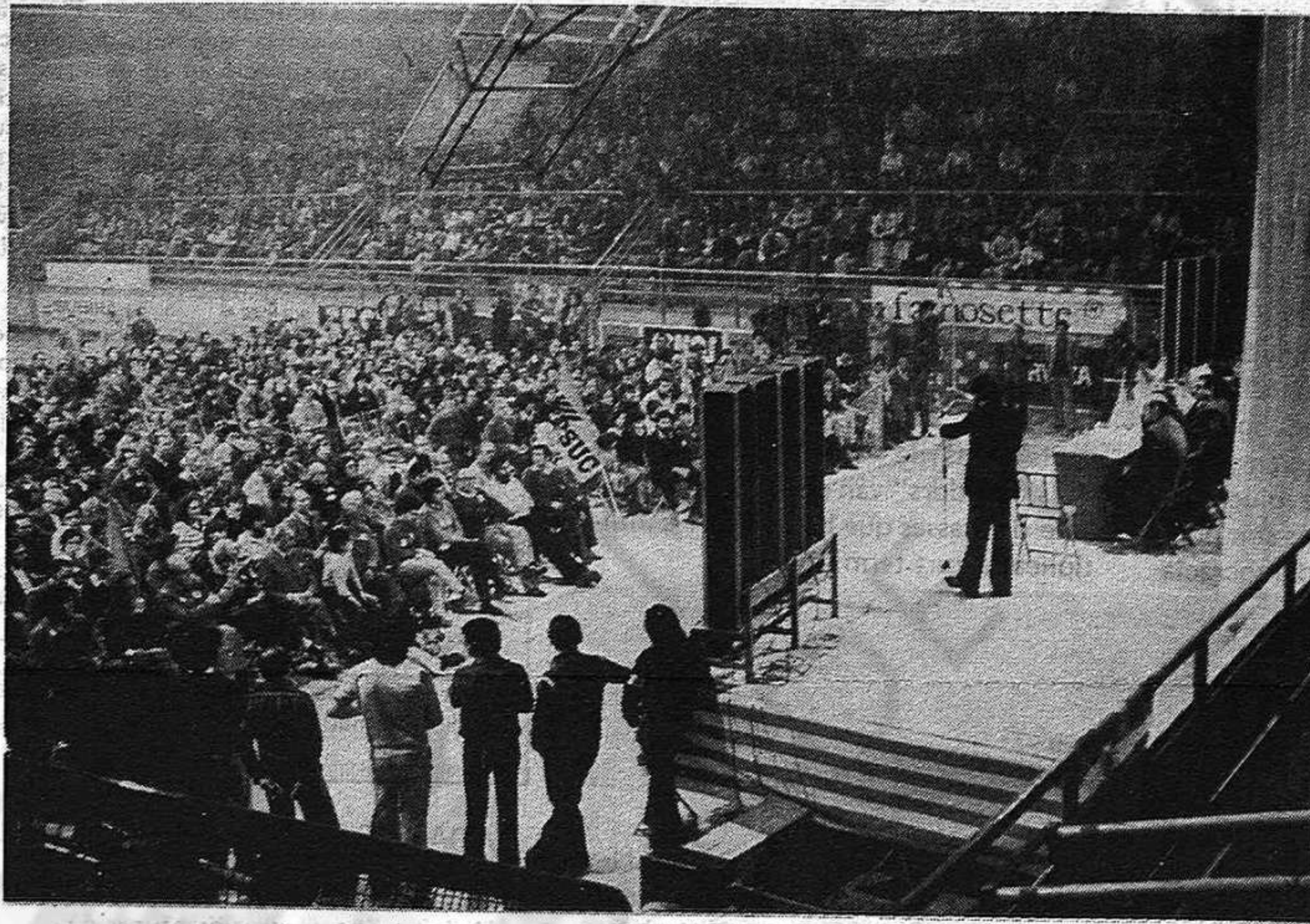
Eleccions per la llibertat

MARESME (Toni A.Serra).— "Les víctimes d'ambdós bàndols que han caigut aquests dies al País Basc ens recorden que l'amnistia, la llibertat dels presos, és un requisit indispensable per a la normalització de la vida política del nostre país, perquè hi hagi eleccions lliures, perquè puguem avançar veritablement cap a la reconciliació, cap a una democràcia que permeti dirimir les diferències polítiques, les diferències de classe, en un clima civilitzat que suprimixi per sempre més la sang, la violència i la guerra entre germans" va dir Gregori López Raimundo en recordar els luctuosos esdeveniments del País Basc, en el curs del primer míting comarcal del PSUC al Maresme.

Més endavant assenyala que "es comprèn que al País Basc surtin al carrer cents i milers de treballadors, de ciutadans, que volen que surtin de les presons els seus germans, i es comprèn que demòcrates, treballadors i ciutadans d'altres parts d'Espanya intentin també manifestar així la seva solidaritat amb aquest poble que lluita per aquestes reivindicacions tan justes". Però, en aquest moment, afegí, "són els sectors més reaccionaris que volen aprofitar-se de les manifestacions per propiciar la violència a fi d'impedir que hi hagi eleccions".

"No volem canviar presos per morts" va subratllar, fent seva aquesta frase encunyada pels partits bascos. "El que volem és que hi hagi llibertat, però perquè hi hagi eleccions. Farem tot el que estigui al nostre abast per aconseguir la llibertat dels pre-

(passa a la pàg. següent)

La presentació dels candidats

Reflex d'allò que el partit és

Dimarts dia 17 es va fer la presentació als mitjans informatius dels candidats del PSUC al Congrés per les quatre circumscripcions catalanes. A l'acte assistiren prop de quaranta periodistes de premsa, ràdio i televisió, i la totalitat dels candidats.

Gregori López Raimundo, secretari general del PSUC i número u a la llista de Barcelona, va explicar els criteris que se segueixen en confeccionar les llistes. "Hem intentat —va dir— que les candidatures representessin el que és el PSU. La seva història, la tradició, però també que recollissin la diversitat social del partit. Els nostres candidats han de ser el reflex d'allò que el partit és."

A les llistes no hi ha només dirigents polítics que ocupen càrrecs de direcció, sinó, sobretot, autèntics dirigents del moviment obrer, dels pagesos, dels barris populars, intel·lectuals reconeguts.

Una altra característica important és la combinació de militants veterans (alguns, fundadors, de l'any 1936) amb d'altres de molt joves, com en Josep Maria Riera, secretari general de la Joventut Comunista de Catalunya, fins i tot encapçalant una llista, com en Carles Causa a Girona. També s'hi han inclòs militants que han passat llargs anys a la presó i a l'exili.

El sector social més representat és el dels treballadors industrials, dels

Amb Santiago Carrillo

El míting del 31

Amb la presència de Santiago Carrillo, es celebrarà dimarts, 31 de maig, a les 9 del vespre, al Parc de la Ciutadella, de Barcelona, un gran míting central del PSUC, que serà presidit per Gregori López Raimundo, secretari general del partit.

A més a més dels secretaris generals del PCE i del PSUC intervindran Antoni Gutiérrez Díaz, Alfons C. Comín i Josep Lluís López Bulla.

Al Parc de la Ciutadella seran instal·lades dues grans pantalles de vídeo, l'una de 75 i l'altra de 60 metres quadrats, per tal d'assegurar la visió perfecta de la presidència i els oradors a desenes de milers de persones.

Coincidint amb aquest gran míting, "Diario de Barcelona" publicarà un suplement especial dedicat al PSUC, que forma part d'una sèrie de sis dedicats als partits i coalicions electorals catalans.

15 de Juny

La campanya electoral ha començat, ara ja de forma oficial. Dintre de tres setmanes se celebraran a Espanya, per primera vegada després de quaranta anys, eleccions parlamentàries. No seran encara unes eleccions plenament lliures però sí unes eleccions decisives per al futur de Catalunya i d'Espanya.

Seràn una fita crucial per guanyar la llibertat sense exclusions, per aconseguir l'amnistia, per assolir la correlació de forces imprescindible per obtenir l'Estatut i per resoldre en un sentit progressiu la crisi econòmica. Per canviar la vida. Els franquistes ho saben. Per això volen impedir les eleccions o que aquestes se celebrin en un clima de por i de temor que els doni el triomf i els permeti fer tornar enrere la roda de la història.

És imprescindible que no reixin. Que les forces democràtiques guanyin. Que els comunistes obtinguem un important nombre de vots. Només així serà possible culminar el procés democratitzador i iniciar un canvi de debò que retorni als treballadors i al poble els drets arrabassats pel franquisme.

Moltes coses s'han aconseguit en pocs temps. Ara mateix, cinc dels patriotes bascos condemnats en el procés de Burgos acaben de sortir de la presó i tots o la major part dels presos poden sortir en els propers dies. És un signe dels temps. Temps de democràcia i de llibertat que cal guanyar del tot, que cal consolidar. Perquè no torni la repressió i la dictadura. Perquè el poble de Catalunya i els pobles d'Espanya puguin ser, per fi, enterament lliures. I determinar lliurement el seu futur, un futur que ara es decideix, a les eleccions del 15 de juny.

Candidat a senador

Francesc Candell

(ENTREVISTA A PÀGINA 8)

Solé Barberà, Ardiaca i Causa amb Gregori López Raimundo

quals no tots ocupen càrrecs dins el sindicat de Comissions Obreres. Una altra dada important és la presència de catorze candidats nascuts fora de Catalunya, la qual cosa va ser valorada com a "molt positiva" per López Raimundo, i "demostra que dins el PSUC no existeix discriminació per raons d'origen i que posem realment en pràctica allò de és català tot el qui viu i treballa a Catalunya".

Hi ha, però, com va reconèixer el secretari general, alguns déficits. Per exemple, hi ha pocs pagesos (a Barcelona només n'hi ha un); també un nombre reduït de dones ("volem ser

el partit de l'alliberament de la dona, però encara no ho som") i cap petit empresari ("déficit greu, ja que són el 25 per cent de la població").

En qualsevol cas, les llistes volen ser la representació més autèntica del PSU, amb tots els seus avantatges i amb tots els seus problemes. No són unes llistes fetes a corre-cuita, ara que s'apropen les eleccions, com molts altres partits han fet. Són la conseqüència de quaranta anys de vida i de lluita per la democràcia, que han fet possible que el PSUC estigui present en tot el teixit social de Catalunya.

"No volem canviar presos per morts"

Abans de les eleccions, però si no ho aconseguim ho intentarem a través de les eleccions, aconseguint una majoria per a les forces que reclamem l'amnistia total." Els aplaudiments, els crits de "PSUC" de les dues mil persones que, malgrat la intensa pluja, s'havien apropat a sentir què deien els comunistes, van omplir el Palau d'Esports de Mataró.

Abans havien pres la paraula Antoni Cuadras, que va demanar un minut de silenci com a senyal de dol i de protesta pels morts d'Euskadi, Josep Lluís López Bulla, Agustí Valdó, Isabel Vicente i Jordi Solé-Tura.

Josep Lluís López Bulla, dirigent obrer i membre del Comitè Executiu del PSUC, alhora que candidat per Barcelona al Congrés de Diputats, va centrar la seva intervenció en una detallada anàlisi del "pla de sanejament econòmic i de responsabilitat nacional" que proposen els comunistes com a única mesura encertada per sortir d'una manera progressista de la crisi. Aquesta alternativa, va dir, que és d'interès tant per als treballadors com per a la petita i mitjana empresa i per als comerciants i altres capes populars, només podrà realitzar-se amb el vot democràtic. "El vot democràtic és garantia d'èxit, el vot comunista és garantia de victòria."

Agustí Valdó, secretari general de la Federació Comarcal del Maresme,

del PSUC, també candidat pel Congrés, va remarcar les deficiències específiques que hi ha a la nostra comarca i les opcions sectorials que té proposades el PSUC a nivell d'urbanisme, jubilats, pagesos, pescadors, petits industrials i comerciants, ultra les que afecten de ple els treballadors.

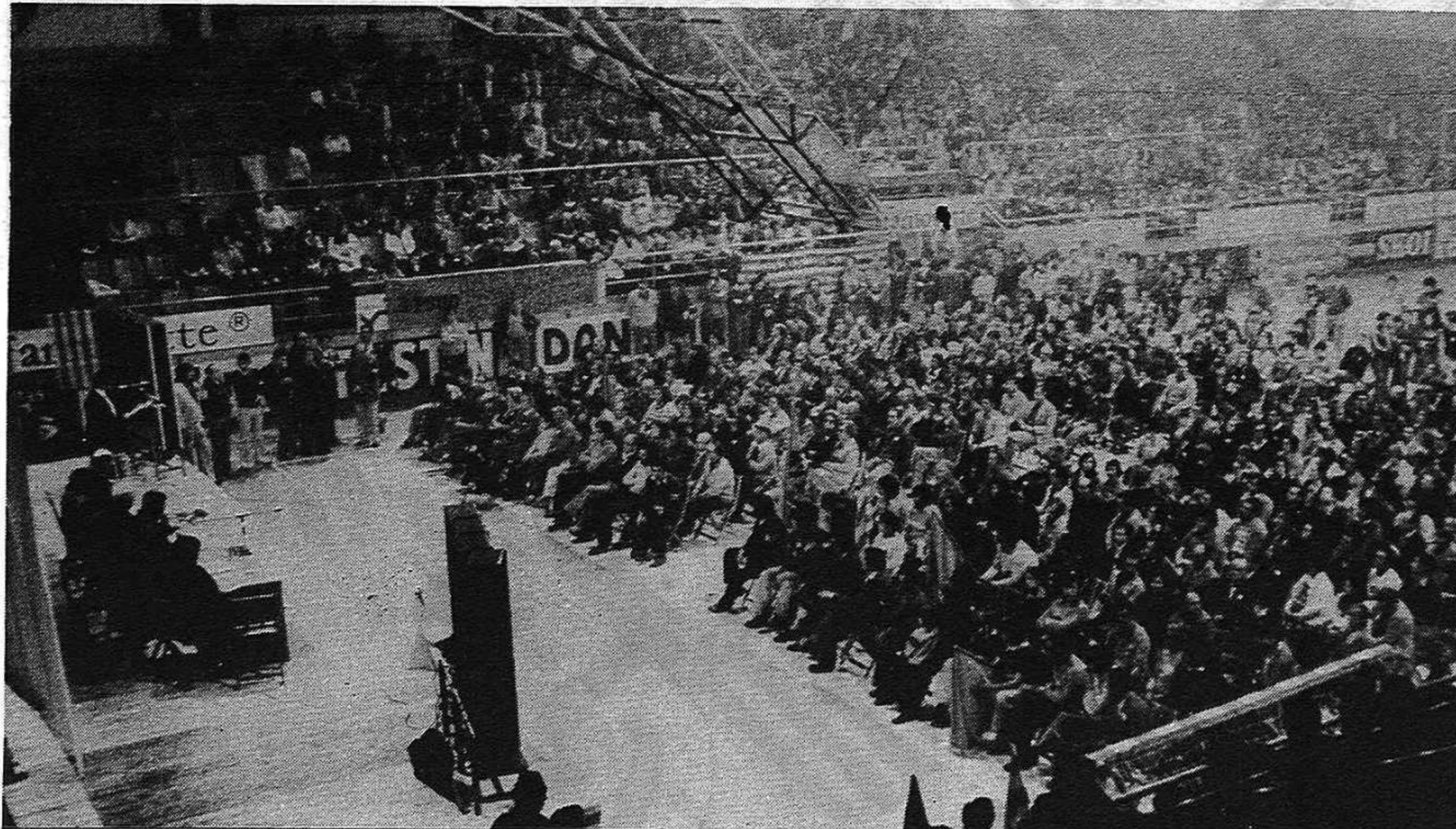
Sobre la dona, la dona que durant aquests quaranta anys ha estat considerada "guardiana de la pau de la llar", va parlar extensament Isabel Vicente, tot reconeixent que "el nostre partit no és encara el partit de l'alliberament de la dona, però esperem que aviat ho sigui". En la seva intervenció va fer referència als partits com "Alianza Popular", que encara deixen la dona marginada dins la societat: "Cal desemascarar els falsos demòcrates" va dir mentre el públic començà a cridar el tants cops repetit eslògan de "Fraga el pueblo no te traga".

Fou Jordi Solé-Tura qui va resenyar la gran tasca que ha fet el PSUC durant aquests anys de dictadura. Va dir que Catalunya i la resta de l'Estat es troben en una situació favorable, "ara que ens estem acostant a la conquesta de la democràcia", perquè existeix al nostre país un gran partit obrer, català, marxista i revolucionari, germà del PCE, i ambdós són punts per aconseguir la democràcia

plena i avançar cap al socialisme en llibertat.

Va cloure l'acte el secretari general del PSUC, Gregori López Raimundo, que va fer una anàlisi de la situació política: De les condicions en què es troba el País Basc; dels intents dels ultres de provocar un aixecament de l'Exèrcit, una "pinchetada"; de la necessitat de centrar tots els esforços en les properes eleccions "perquè si aquestes no són totalment democràtiques, les que es realitzin després de la promulgació de la Constitució si que poden ser una expressió autèntica de la sobirania popular". Va recordar que els comunistes estaven per un pacte constitucional com a mitjà per sortir de la crisi econòmica de una manera progressista. "Tant abans com després de les eleccions el PSUC continuarà fent política unitària", va afegir Gregori López Raimundo en referir-se a la candidatura unitària per al Senat, i va qualificar de "decisió gravíssima" la postura adoptada per Unió Democràtica de Catalunya en desistir de participar amb els comunistes a l'hora de presentar una sola candidatura que tindria a Catalunya el caràcter de plebiscit.

Els cants de "La Internacional" i "Els Segadors" van posar fi en aquest acte de masses que ha de veure's multiplicat a curt termini.

Un aspecte del míting del PSUC a Mataró

PONS LLOVET, EN EL RECORD DE LUCIO LOBATO

Estimat company Director de "Treball":

M'adreço a tu perquè l'assumpte que m'hi mou té un cert caràcter públic que crec que trobarà, a les pàgines del periòdic dels comunistes catalans que tu dirigeixes, la seva expressió més apropiada.

Vaig ser present a l'inoblidable míting, grandios i commovedor, que el PSUC va celebrar el passat dia 9 al Palau dels Esports de Barcelona. L'atapeït programa d'oradors i la seva prolongada durada no van permetre que jo hi pogués intervenir.

No va quedar res d'interès per dir. Per mi, però, hagués estat un motiu de personal satisfacció accentuar (Antoni Gutiérrez els havia esmentat ja en les seves paraules d'obertura) el significat d'alguns noms directament lligats a aquesta necessitat apressant de l'amnistia que tant reiterativament i justificadament va ocupar l'atenció de tots els qui van parlar en l'acte.

Cal recordar que fórem el PSUC i el PCE els primers a plantejar la lluita per l'amnistia. Fórem els primers també a fer les mobilitzacions de masses encaminades a aconseguir-la, llavors que l'amnistia era acollida per molta gent amb escepticisme i, no poques vegades, fins i tot desdeny.

Per tal d'il·lustrar amb un sol exemple la importància que sempre hem concedit a la conquesta d'aquesta necessitat per a la convivència democràtica al nostre país em limitaré a citar la gran jornada del 3 de novembre de 1970 que va qualificar en una gran demostració de vagues, assemblees i manifestacions a favor de l'amnistia i en protesta pel tristament famós Consell de Guerra de Burgos, ja proper, contra joves militants d'ETA.

Com totes les tasques que ja enllacen amb les necessitats de la vida, a poc a poc l'amnistia vanar sent assumida pels demòcrates i revolucionaris de tots els pobles d'Espanya.

Però l'accentuació que m'hagués agradat de fer aquí a Barcelona era d'un doble sentit. D'una banda, la meua gran alegria per la llibertat de dos dels meus bons amics i companys d'infortuni carcerari, Frederic Sánchez i Miquel Inglés, amb els quals vaig poder bescanviar uns mots de salutació en els accessos al Palau i llegir el goig d'aquesta nova situació en els seus rostres. I, d'altra banda, el meu gran dolor perquè un altre gran amic i company de patiments, Josep Lluís Pons Llovet, es troba encara a la presó sense fruit de la merescuda llibertat a la qual tot lluitador contra la dictadura franquista és creditor. (No em refereixo a Massana, company entranyable de fatigues també perquè, segons em van dir allà sembla que està en llibertat.) Per aquesta raó, en Josep Lluís Pons Llovet voldria simbolitzar allò que avui és per a Catalunya en concret el nom propi de l'exigència d'amnistia, una amnistia autèntica, total.

Si, en efecte, Massana ha recobrat la llibertat, Josep Lluís Pons Llovet és l'únic fill de Catalunya condemnat per activitats polítiques contra un règim que, després del referèndum del darrer desembre, ja és història, un règim al qual ha succeït un altre jurídicament distint, un dels actes de legitimitació del qual hauria d'haver estat —o ser encara— l'amnistia de tots els delictes d'intencionalitat política comesos sota la dictadura del general Franco. Si aquesta dictadura és ja realment història, els delictes l'existència dels quals va originar haurien de ser també història.

Estic segur que, com va ressonar sovint al vostre emocionant míting, l'amnistia total i, simbolitzant-la a Catalunya Pons Llovet, tenen en el vostre gran PSUC el seu més perseverant i intel·ligent defensor.

Et prego que em dispensis per haver-me allargat tant alhora que t'envio una abraçada fraternal.

LUCIO LOBATO

CADA COSA AL SEU LLOC

Companys de la redacció de "Treball": Us faig arribar la meua preocupació per la forma com es van enfocant en el nostre òrgan referències a etapes passades de la lluita clandestina.

Ve a to, això, als comentaris i al contingut de l'homenatge a Vidiella —que queda totalment al marge de l'objecte d'aquesta lletra— fet a Tortosa i a un article de l'Andreu Claret sobre el procés seguit pel Partit a Tarragona.

Creo que cal tenir molta cura en actes i escrits que vulguin tenir un caràcter retrospectiu, per evitar omissions indegudes. No sé què poden pensar de la informació de "Treball" sobre l'homenatge a Vidiella, ni si hi eren presents, companys com el "rellotger" de Sant Carles, l'Arcas de la Cava, els dos germans, fills de "l'esquilaruc" d'Amposta, el "geperut" de Santa Bàrbara i tants d'altres que el 1946 (fa 31 anys!) asseguraven unes activitats

a la comarca que, amb pocs o molts resultats, han fet possibles les victòries d'avui.

Què s'han fet progressos molt valuosos darrerament, ho celebrem; però, en parlar del passat, crec que val la pena recordar la magnífica organització de Reus, que ja actuava fa trenta anys; el grup de Valls, en contacte amb els guerrillers; els companys d'Alforja. Els de Móra la Vella i la Nova, Montblanc, etc. etc. No sé que deuen pensar els companys que quedin, d'aquells, llegint que a Tarragona "tot començà" fa dotze anys.

No és cas de fer prevaler unes etapes o uns companys sobre altres, sinó de situar cada esforç al lloc i al valor que té.

Cordialment,

FIGUEROLA

per Ignasi Riera

EL DIT A L'ULL

Esquizofrènia pre-electoral

(Fragment d'un diari íntim)

"... Sí, em penso que tinc febre. Les lletres del diari se'm belluguen, talment com les mosques d'una enyorada nit d'estiu. Deu ser l'efecte, potser, de l'empatx de mítings —m'ho va diagnosticar el psiquiatre doctor Acarín, que ara resulta que és psuquero i candidat, vaja!—, deu ser la febre que em fa llegir a "Mundo Diario" que dues belles barcelonines visiten una venerable bèstia d'eixample que passa un targeta de comiat, sota el signe de "Fuerza Nueva" i amb la promesa —nou sant Jordi, sense Estatut— de protegir-les de l'afusellament del dia 16 de juny. Les belles i la bèstia del poema. O sigui que la consigna de "Fuerza Nueva" és: si voleu afusellar, caçadors de comunistes, voteu "Fuerza Nueva", el somni dels caçadors d'hommes. (O sigui: que hi ha grups que programen l'assassinat col·lectiu, la massacre col·lectiva, blis-blas, el pot!). Deu ser la febre, sí, que em sembla que lleigeixo a la propaganda d'AP: "estamos en deuda con el campo..." , sí, és clar, amb el camp, i amb la ciutat, i amb

l'urbanisme, i amb la cultura, i amb la informació... Quina barra, estimat patró! ¿I com és que no ens paguen el deute abans de les votacions? ¿O és potser un anunci apòcrif, una provocació contra els pobres romancers de l'aliança? Ai, la febre... ¿Que un militant del PTE s'ha estrellat perquè s'adormia al damunt de la moto? ¿Que el Marcelino Eulogio Camacho s'ha trencat la ròtula? ¿Que hi ha tants i tants candidats malalts...? Sort que la generació dels Pau Vila, dels Vidiella, de la Dolores Ibárruri són forts com els roures, i estan frescos com ginjols, exhuberants com la ginesta. Són de bona pasta... I no com nosaltres, ai! Que hem de llegir que el "Centro es la democracia porque es el diálogo", si fa o no fa. Ho ha dit el filòsof Rudolf Martin Villa, tot pensant en Euskadi, tot un exemple de diàleg centrista... Deu ser la febre, sí, que em fa veure noves de trinca les llambordes de la cruïlla Balmes-Pelayo, després de cada nit d'explosió esquerrana. Que les eleccions ens siguin lleus, amics. Que res no us desalteri. (Sort que el Barça ens dóna tantes i tantes alegries!)

treball

REDACTORS
COLLABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), M. d'Amposta, Antoni B., Andreu Claret, Pere I. Fages, Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Miquel Núñez, Ignasi Riera, Joan Samit, Joan Sanjuan, Albert Villa d'Odon, Corresponsals: Magda Ballester, Josep Quintanas, Enric de Gràcia, Toni Serra, J.M. Fargas, Carles Teixidor, E.J. Ricart, Manuel Luís. Confecció: Jaume Ribé. Fotografies: JC-JS., Enric Quintana.

Director: Joan Busquet

Per un clima de convivència a Euzkadi

Jordi Pujol, Heribert Barrera, Joan Reventós, Anton Cuyelles i Gregori López Raimundo, caps de les principals candidatures democràtiques de Catalunya, van lliurar al governador civil de Barcelona, personalment, el següent escrit que signen tots ells:

La greu situació del País Basc, derivada de la responsabilitat del govern pel retard en l'alliberament dels presos polítics i per l'actuació de les forces d'ordre públic, ha desvetllat un moviment de solidaritat del poble de Catalunya i de totes aquelles forces polítiques que es reclamen democràtiques i nacionalistes. Els darrers esdeveniments han vingut a agreujar la conflictivitat existent al País Basc, i han compromès seriosament l'estabilitat i la normalització que haurien de precedir la propera consulta electoral.

Per aquestes raons, els signants, en la seva condició de caps de llista de formacions democràtiques catalanes, concorrents a les properes eleccions, s'adrecen al governador civil de Barcelona perquè faci arribar al govern i al Rei la seva petició que urgentment sigui atorgada l'amnistia i la llibertat de tots els presos polítics que encara estan empresonats, fent possible així la recuperació d'un clima de convivència al País Basc i una eficaç i lliure participació electoral.

Ahora, els signants volen expressar que fins i tot comprènent la indignada solidaritat que desvetllen els fets esdevinguts al País Basc, han d'assenyalar la circumstància que elements provocadors s'han volgut aprofitar d'aquestes manifestacions de solidaritat produint incidents que, només, pretenen interferir negativament en el procés cap a la democràcia i servir objectivament les forces reaccionàries, i per tant, fan una crida al poble de Catalunya a mantenir una actitud responsable en els moviments de solidaritat que es puguin produir.

I requereixen el govern perquè assumeixi la seva responsabilitat d'obtenir un clima de convivència democràtica barrant el pas als intents desestabilitzadors de la reacció.

En el mateix sentit s'han pronunciat les forces polítiques i sindicals catalanes que donen suport a la Comissió dels Nou, que, en un comunicat, denuncien, endemés, "la intervenció clara i manifesta del govern civil en la configuració de les llistes electorals d'una determinada coalició" i "el tracte discriminatori de què són objecte les forces polítiques catalanes per part dels mitjans de difusió en poder de l'Estat".

Culminar el procés electoral

El segrest de l'industrial basc Xavier de Ybarra és, ara com ara, el darrer dels fets d'una campanya de signe desestabilitzador que té com a objectiu impedir que les eleccions convocades per al 15 de juny puguin celebrar-se en el clima de serenitat imprescindible perquè, malgrat les seves limitacions, esdevinguin un reflex de la voluntat popular.

Les mateixes forces que provocaren la matança d'Atocha i que estan directament o indirectament vinculades a accions recents de signe violent tracten ara d'estendre a tot el país l'espiral de violència desfermada a Euzkadi, que ha causat la mort de sis persones i nombrosos ferits. Les gravíssimes provocacions a l'Exèrcit, els atemptats contra la vida de funcionaris de l'ordre públic i contra establiments policials, les agressions indiscriminades contra els ciutadans i altres fets violents responen a un pla de provocacions de l'extrema dreta, que acudeix a la conspiració i al complot per tal de liquidar el procés democratitzador.

I això en el marc d'una greu crisi econòmica que els conspiradors, que en són els principals responsables, pretenen capitalitzar en el seu propi benefici.

Ens trobem, doncs, davant

una situació molt greu que pot esdevenir dramàtica els propers dies, a mida que s'acosta la data de celebració de les eleccions, si no és aturada l'onada de crims i violència desfermada per la reacció.

I qui primerament ha de fer tot el que sigui possible per aturar-la és el govern del president Suárez. Aquest viu avui un moment difícil. És un govern nascut del franquisme que, per aquesta raó, no pot al·legar ni ha pogut obtenir la legitimitat de les urnes. És també un govern colpejat durament per la seva dreta, amb la qual havia pactat un projecte de reforma que la lluita del poble havia desbordat. És un govern obligat a moure's en un equilibri, cada cop més inestable, entre les legítimes exigències populars i les irresponsables maniobres del "búnquer" econòmic, polític i militar. És un govern afeblit que actua amb vacil·lacions i ambigüitats. La seva feblesa estimula els "ultres", les seves ambigüitats i vacil·lacions deceben les forces democràtiques i el poble.

És, aquest, un difícil equilibri que pot trencar-se. O bé a favor dels "ultres", que, eliminant Suárez, liquidarien el procés democratitzador, o bé a favor de la democràcia. I per això els "ultres-ultres" i els "ultres" de l'Aliança Popular han emprès

el camí de la tensió desestabilitzadora: que no hi hagi eleccions i, si n'hi ha, que guanyi el vot de la por, aquesta és la seva inconfessada consigna.

Per això cal considerar com un pas endavant molt important les mesures d'escarceració dictades pel darrer consell de ministres i valorar com a positiva la recent declaració del govern en tant que conté la promesa ferma de prosseguir la normalització política i assolir la convivència democràtica a través de les eleccions. I per això cal insistir en la urgència de l'amnistia total i de la legalització de tots els partits, condicions imprescindibles per a unes eleccions lliures, com també en l'adopció de mesures que permetin avançar seriosament devers la institucionalització de l'autonomia de les nacionalitats i regions espanyoles.

El govern és, doncs, qui primer ha de barrar el pas a la provocació reaccionària. Però no solament el govern: també els treballadors i el conjunt de forces i sectors democràtics. Assistim aquests dies a intents falsament revolucionaris de respondre a la violència amb la violència i oïm crides irresponsables a sortir al carrer o a desfermar accions que poden contribuir decisivament a deteriorar el procés electoral o a posar en perill la realització mateixa de les eleccions. I veiem amb preocupació com forces democràtiques amenacen veladament o explícitament amb retirar-se de les eleccions —demagògicament, perquè no pensen pas fer-ho— o bé col·loquen en el mateix sac el govern del president Suárez i l'Aliança Popular.

Cal filar molt prim en una situació com aquesta: els treballadors i els sectors populars tenen més interès que ningú que puguin desenvolupar-se amb normalitat les eleccions del 15 de juny, com la única via, avui com avui, per avançar cap a la conquesta plena de la llibertat i la seva posterior consolidació. Només guanyant les eleccions per a la democràcia és possible barrar el pas a les forces més reaccionàries i, concretament, a l'Aliança Popular, que és l'ene-mic principal de la llibertat.

Aquesta és la nostra política, conseqüent amb la nostra trajectòria revolucionària: fer tots es esforços que estiguin al nostre abast per culminar el procés electoral i assolir, d'aquesta manera, el trànsit pacífic cap a la democràcia. I fer-ho com una força d'ordre democràtic capaç, per això mateix, d'actuar amb la més gran energia contra qualsevol intent d'involució o de retorn a la dictadura.

ANDREU CLARET SERRA,

JOAN BUSQUET

23/29-5-77 / treball / pàgina 3

LA PANTALLETA, BEL·LIGERANT

Cal guanyar les eleccions per canviar, entre altres coses, "Televisión Española"

Els comunistes hem dit que anem a aquestes eleccions malgrat que no són plenament democràtiques. Una de les raons per les quals no són i no seran democràtiques rau en el domini del govern i dels neofranquistes sobre els mitjans de comunicació.

Enlloc del món no hi ha una premsa que puguem qualificar d'autènticament democràtica. Als països capitalistes, la crisi de la indústria de la informació contribueix acceleradament a fer que els grans mitjans d'informació escrita vagin a parar a mans de grans grups financers mitjançant un accelerat procés de concentració monopolística. Però, tot i sent greu aquest fenomen, països com França o Itàlia gaudeixen d'unes possibilitats d'expressió infinitament més extenses que les que caracteritzen el nostre país a tres setmanes de les eleccions.

D'una banda, els grans mitjans estatals hi estan sotmesos a un control parlamentari democràtic que impedeix als governs una manipulació descarada al servei del poder. Hi ha tensions continuades i la situació no es òptima. Però, pensem, per exemple, allò que fóra al nostre país un debat televisat entre el cap del govern o en Fraga i un dels més destacats líders de l'oposició, com va passar darrerament a França entre Barre, el cap del govern, i Mitterrand, el líder socialista.

D'altra banda, els partits de base popular tenen en aquells països mitjans propis, diaris i setmanaris, anys d'experiència, drets reconeguts per la Constitució i sostinguts per les masses i pels diputats de l'oposició. Ací, els partits com el nostre acaben de ser legalitzats i les seves publicacions, com "Treball", encara no ho són, encara s'han de difondre per mitjans artesanals que difícilment poden competir amb la gran premsa d'empresa.

El problema té una expressió relativa a Catalunya i sobretot a Barcelona, on la premsa d'empresa assumeix —excepte casos molt limitats— una actitud relativament liberal i no tanca totes les possibilitats d'expressió a les forces polítiques d'esquerra. Encara que, àdhuc a Catalunya, aquesta actitud més oberta està sent sotmesa a les pressions lògiques de la campanya electoral, als interessos polítics dels propietaris. N'és un exemple ben clar el tractament "passat per aigua" que van tenir el míting del PSUC al Palau d'Esports i la festa popular

que aplegà més de cent mil persones a la "Tortuga Liger". Ara bé, pensem amb el que passa a la majoria de "províncies" petites, endarrerides, on només arriba el diari del "Movimiento" o la premsa dels cacics locals! No és estrany que sigui en aquests llocs on Aliança Popular tingui més possibilitats.

El més greu de tot és, nogensmys, el tractament de la campanya electoral a Televisión Española. Ens pot semblar, després de quaranta anys de franquisme que la petita pantalla s'ha convertit en un parlament. "L'altre dia va parlar en Carrillo, tu!". I s'hi poden veure àdhuc les virtuts de l'Àgata Lys, que ja és dir. Però no ens podem deixar engayar. TVE està sent un instrument al servei de la dreta, del continuisme i de la reforma. (És un dels principals motius de disputa entre Fraga i Suárez perquè el líder impopular de l'Aliança sap molt bé, ell que ha estat anys al cap del Ministeri de "Información y Turismo", el que es pot fer desde la pantalleta quan s'està al poder).

Un sociòleg espanyol que treballa als Estats Units, Juan Lins, deia no fa gaire que "en aquestes eleccions guanyaran noms i no partits o programes"; advertència exagerada però que té un fonament essencialment televisiu: la gent desinformada, intoxicada per anys de propaganda oficial, pot votar més fàcilment noms "que sonen", d'ex-ministres, ex-subsecretaris, ex-directors generals o ex-el-que-sigui que no pas noms de dirigents polítics que han estat durant anys a la clandestinitat o, en tot cas, posats a totes les llistes negres de RTVE.

Un intel·lectual francès que coneix bé Espanya, Maurice Duverger, constatava no fa gaire, a "Le Monde", que dels 22 milions d'electors que hi ha a Espanya, només cinc milions llegeixen algun tipus de diari. Esdevé clara, doncs, la importància de la televisió i la de la ràdio. I esdevé clara, doncs, l'exigència, per als partits democràtics, de reclamar amb força unes condicions millors d'accés a aquests mitjans. És possible que passi com amb altres problemes pendents, que no s'aconsegueixi plenament abans de les eleccions. Però, com passa amb l'amnistia total i amb la llibertat sense exclusions, n'hem de fer una eina del combat electoral, una arma de denúncia i de mobilització. Per guanyar les eleccions... i poder canviar, entre altres coses, la "Televisión Española".

Un pla d'estabilització ensorraria el país

L'Estat, impotent per obtenir recursos fiscals, col·labora, amb les seves escasses actuacions contra la crisi, a l'augment de preus i de l'endeutament exterior. Els augments del cost de la vida s'apropen així a ritmes sudamericans. Després de les eleccions caldrà actuar amb urgència. Però hi ha dues perspectives enfrontades: la visió demagògica de l'Aliança Popular i els seus comparses segons la qual (el 1977) seria necessari passar per una estabilització tant o més dolorosa i antipopular com la de 1959, i la dels qui, com nosaltres, són partidaris d'una política responsable de lluita contra l'atur i la inflació, pel sanejament econòmic i a fi d'obrir el camí cap a la represa econòmica. Un pla d'estabilització ensorraria el país.

Diuen certs sectors del capital que cal "tornar" a la "veritat", que és impossible que els salaris augmentin més que la productivitat. Evidentment, cal la veritat, però no la d'ells: l'explotació descarnada del poble, la recomposició dels beneficis increïbles d'abans de la crisi, el lliurament del país a les multinacionals i, a través del FMI, als Estats Units. Aquest és un programa no solament antipopular, sinó inviable, que només faria que agreujar les tensions socials i col·locar el país en un cul de sac.

Una política econòmica responsable exigeix en canvi acabar amb l'especulació, els crèdits de favor, els contractes corruptes amb l'Administració protagonitzats per homes d'Aliança Popular, impedir els Matesa i els Lockheed. Exigeix, per tant, uns recursos fiscals no inflacionaris, obtinguts de la veritat fiscal, del control de l'evasió, contra la qual cal lluitar creant condicions interiors favorables al relançament econòmic. Sortir de la crisi no exigeix tornar a les condicions d'explotació anteriors, sinó crear un nou marc amb les regles del joc ben conegudes per tothom.

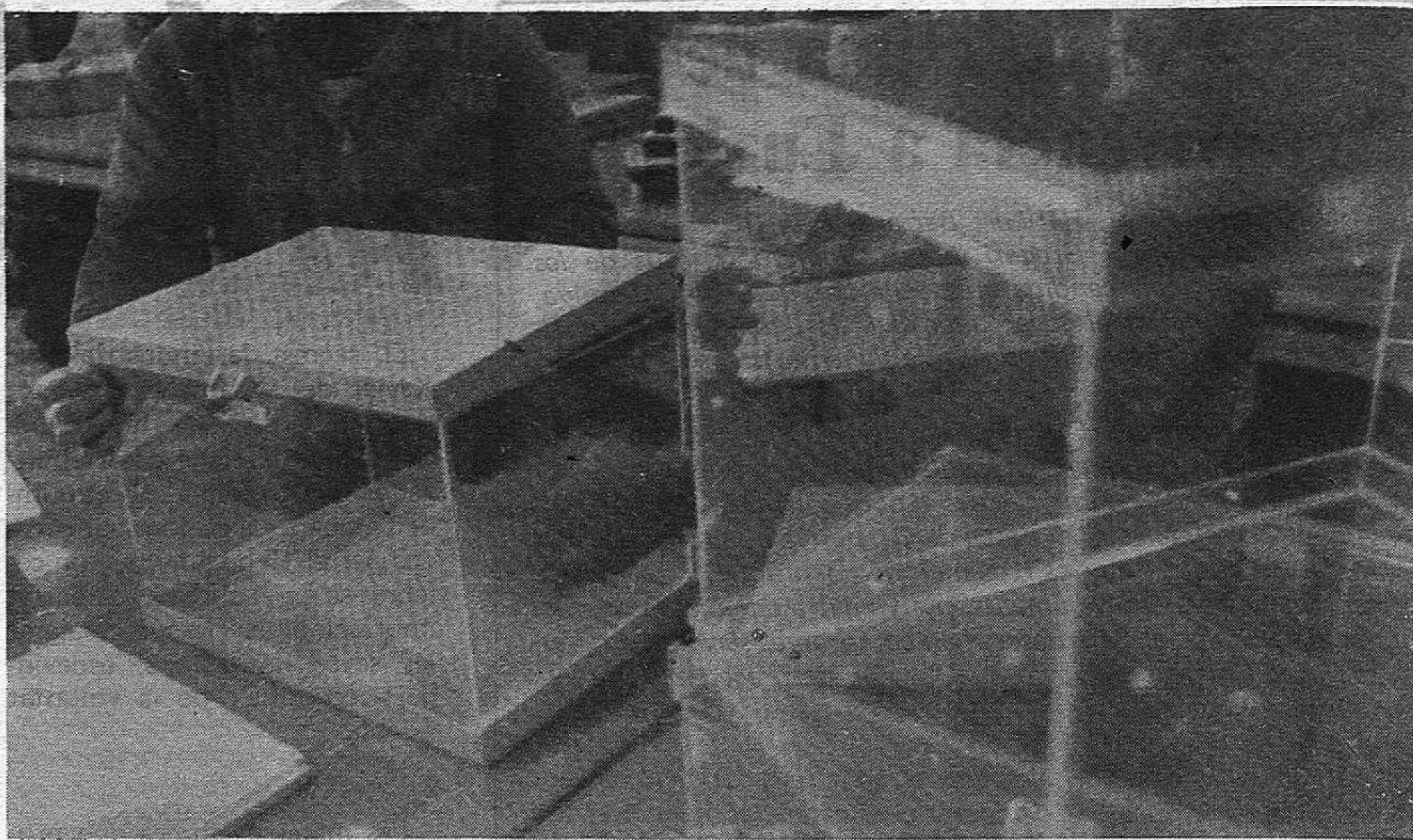
La "veritat" econòmica d'arrel falsament liberal és avui una arma més dels grans monopolis. Només cal veure l'exemple de Xile, on l'estabilització i la privatització han mantingut la crisi, tot agreujant l'atur i la inflació, i han ensorrat el país en un pou de misèria, terror i explotació. De la "veritat" i de la "estabilització" en parlen també Giscard i Barre, mentre veuen successivament i irremissiblement augmentar la força de l'esquerra que manifesta que el poble francès no està disposat a empassar-se les propostes dels monopolis.

Dictar un pla d'estabilització seria reforçar, dins de la mateixa tònica, l'actuació que han volgut aplicar fins ara, el poder de la gran banca i dels monopolis.

En aquest sentit, abonem, per exemple, la idea llençada per Comissions Obreres d'un codi que reglamentí les condicions de treball i on s'especifiquin els drets essencials dels obrers dins de l'empresa, especialment els relatius a la pràctica sindical i a les condicions de treball, però ens oposem a qualsevol forma de pacte social.

Creiem que totes les mesures a proposar han de tenir una coherència a nivell de tot l'Estat però, simultàniament, la seva més gran eficàcia hauria de venir garantida, en el nostre cas, per la gestió directa de les mesures d'urgència per la Generalitat restablerta.

(En el proper número, un programa econòmic per sortir de la crisi)

UNES ELECCIONS PER A LA DEMOCRACIA

ELS INTERVENTORS

Cal que aquestes eleccions siguin tan democràtiques com sigui possible. Un dels mitjans per aconseguir-ho és el nomenament d'interventors que, representant els diversos partits, controlin el procés electoral. Tot elector pot ésser interventor en la mateixa "província" on està censat. Tot aquell que pugui ser interventor ha de notificar al partit les seves dades personals, el número del D.N.I. i la mesa on li correspon votar. El partit li facilitarà una credencial que haurà d'ensenyar al president de la mesa junt amb el carnet d'identitat. El president ho comprovarà amb el resguard que hagi rebut. En el cas que el president no l'hagués rebut, l'interventor té dret igualment a que se li doni possessió del càrrec.

En el cas de que no hi fos present cap membre de la mesa, ni els seus suplents, l'interventor avisarà la Junta de Zona per mitjà de l'agent de l'autoritat més proper.

A dos quarts de nou del matí ha de quedar constituïda la mesa. De l'acta de constitució, l'interventor n'ha de demanar certificació (cada candidatura té dret a una certificació). Si, per qualsevol motiu, no li fos lliurada, formularà per escrit i

per duplicat la corresponent protesta.

La votació començarà a les 9 hores. L'interventor examinarà que les urnes estiguin ben precintades i totalment buides.

L'interventor vetllarà de forma especial per la identificació (carnet d'identitat, passaport, permís de conduir o document públic provist de fotografia) dels votants, i constatarà la seva inclusió en les llistes del cens.

Es confeccionarà una llista dels votants per ordre d'emissió de vot.

En qualsevol dubte en la identificació del votant, l'interventor reclamarà al president i la mesa decidirà per majoria. Cal que després consti la protesta en l'acta.

Durant tota la votació caldrà que hi hagi paperetes de totes les candidatures que, en cap cas, no podran estar damunt de la taula on hi hagi l'urna, sinó en lloc suficientment allunyat per tal de garantir el secret de la votació.

Només podran entrar en el local els electors, notaris, candidats, representants de llistes, apoderats, els membres de les juntes electorals, jutges d'instrucció o els seus delegats.

No podrà entrar ningú en el local provist d'armes. Ni en els locals ni en les seves rodalies podrà fer-se propaganda electoral. El president vetllarà perquè es compleixin aquestes disposicions i farà constar en acta qualsevol incident.

La suspensió de la votació només podrà ser acordada pel president, bé per la seva pròpia iniciativa, bé per la de l'interventor, en cas que les circumstàncies prohibissin la lliure emissió dels vots. Suposarà la immediata destrucció d'aquelles paperetes dipositades en les urnes.

Cada elector ha de lliurar al president dos sobres, un per al Senat i l'altre per al Congrés.

A les 20 hores, el president anunciarà la cloenda de la votació. Tot seguit procediran a votar aquelles persones que quedin dins del local electoral. A continuació es dipositaran els vots arribats per correu abans de les 20 hores, comprovant que els noms dels remitent estiguin inscrits en el cens electoral.

Finalment votaran els membres de la mesa i els interventors. Cal remarcar que aquests darrers ho faran no en la secció on estiguin inscrits, sinó en aquella on hagin desenvolupat la seva tasca d'interventors.

Tot seguit es signarà la llista de votants per tots els membres de la me-

sa, llista que s'haurà anat fent durant la votació.

Un cop efectuat això es procedirà a l'escrutini, llegint el president, una per una, les paperetes, que seran controlades pels interventors.

Seràn vots nuls: a) vots emesos en papereta o dins d'un sobre no oficials, b) les paperetes sense sobre, c) aquells sobres que continguin més d'una papereta, d) el vot per al Congrés en el qual s'hagués esborrat o modificat algun dels noms o modificat l'ordre, e) el vot per al Senat en el qual es designin més de tres candidatures.

El vot a favor d'una candidatura legalment retirada serà considerat vot en blanc.

Davant de dubtes o irregularitats en les paperetes, bé en el seu contingut, bé en el seu recompte, l'interventor formularà la corresponent protesta, de la qual decidirà la mesa per majoria. L'incident es reflectirà en l'acta.

Una vegada acabat l'escrutini es destruiran, davant de les persones que hi assisteixin, les paperetes, excepte aquelles declarades nul·les o que hagin estat objecte de reclamació, que s'hauran d'ajuntar a l'acta i ser signades per tots els membres de la mesa.

Els resultats obtinguts seran exposats a la porta de la secció electoral.

Es donarà als interventors dos certificats corresponents als resultats del Congrés i del Senat.

Finalment, es redactarà l'acta de la sessió fent-hi constar: a) nombre d'electors de la secció, b) nombre de votants, c) nombre d'interventors que no figurin en la llista de la secció, d) nombre de paperetes lliures, vàlides, nul·les i en blanc, e) nombre de vots obtinguts per cada una de les candidatures, f) protestes i reclamacions formulades i les resolucions corresponents.

D'aquesta acta es donarà certificació als interventors.

Els quatre certificats lliurats hauran de ser tramesos al local del partit, juntament amb els plec de les llistes de votants elaborades pels interventors.

Els dos interventors han de procurar dividir-se les tasques a fer, de manera que sempre estigui present en el local almenys un dels dos.

En el cas de greus irregularitats a les quals no posés atura el president, un dels dos interventors ha de consultar l'apoderat i, si calgués, recórrer a un notari perquè en doni fe.

La Setmana de Música Viva

El recent legalitzat Sindical Musical de Catalunya, malgrat les prohibicions governatives i malgrat el temps, ha assolit l'èxit definitiu en la Setmana de Música Viva. Centenars de músics i milers de participants l'han feta possible. El nou sindicat comença amb bon peu i arrelament popular la seva tasca reivindicativa.

Gregori López Raimundo, a Tortosa

"Una majoria des del centre a l'esquerra"

TORTOSA (Enric de Gràcia).— Al Casal Tortosí es va celebrar el dia 19 el primer míting del PSUC al Baix Ebre. La pluja persistent que va caure durant tot el dia va obligar a habilitar una sala interior en comptes de l'espaiós pati que es tenia preparat. Més d'un miler de persones atapeïen el local, moltes dempeus o assegudes per terra.

El comú denominador de les intervencions i dels crits dels assistents fou la constant demanda d'amnistia i legalització de tots els partits, i la protesta pels tràgics esdeveniments del País Basc. I, un cop més, l'estrella invitada fou, a contracor d'ell, l'artífex d'Alianza Popular, l'aprenent de dictador Fraga, que es va guanyar els més grans xiulets i ahucs.

CAL SALVAR LES NOSTRES COMARQUES

Primer va parlar Josep Maria Castells, candidat al Congrés. Després de referir-se a la història del PSU, va detallar una alternativa econòmica i social per resoldre urgentment els problemes comarcals, transvasament i centrals nuclears fonamentalment, perquè si no "es deteriorarà greument l'ecologia i molts hauran d'emigrar. El PSUC —va dir— creu que calen una colla d'estudis i programes que tinguin en compte tots els interessos, principalment els dels més febles", i va denunciar com s'incomplixen les lleis —de la dictadura— en la construcció d'algunes centrals.

A QUI CONVÉ QUE HI HAGI DESOCUPACIÓ?

Agustí Forné es va referir al PSUC com "el partit que ha sabut eliminar les diferències entre catalans d'origen i d'adopció. Els treballadors necessitem estar units davant dels qui ens exploten, com ara aquest 'senyor' d'aquesta comarca que es presenta en les llistes d'AP. En aquests, va afegir, els interessa que hi hagi molta gent sense feina, per poder continuar pagant sous miserables i no donar d'alta els seus obrers"

EL VOT DE LA JCC

Josep Maria Riera, secretari general de la Joventut Comunista de Catalunya, va dir: "Ara és el moment de fer una política envers la joventut, sense demagogia, no pas per demanar vots. Per a la JCC és fonamental recuperar el patrimoni de la desapareguda Delegación Nacional de la Joventud. Demanem que a cada ajuntament hi hagi un regidor que tingui cura dels afers juvenils, en col·laboració amb les organitzacions ciutadanes. Volem l'Estatut perquè, sota la seva curta vigència, la joventut va gaudir de mitjans que no va tenir ni abans ni després. Demanem un nou contracte d'aprenentatge i que no hàgim de fer, com ara, les pitjor feines en les pitjors condicions. Demanem una lluita enèrgica contra la desocupació i pel millorament de les condicions de vida de la joventut rural".

PER L'ALLIBERAMENT DE LA DONA

Pepita Aixendri va fer una anàlisi de les variades formes de discriminació de les dones i va proposar l'abolició de les lleis que l'afavoreixen. Va reivindicar llocs de treball i salaris justos i la creació de guarderies, parularis i altres serveis comunitaris que alliberin les dones de l'estretesa

de la llar, perquè puguin incorporar-se plenament a la vida social i política en igualtat de condicions que els homes.

INTERVENCIÓ DE GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

Amb el públic dempeus i crits de "se sent, se sent, Gregori està present", va començar el seu discurs el secretari general del PSUC que va exposar la situació política del moment. "Si bé és veritat —va dir— que som en un procés democràtic, també ho és que encara no som en la democràcia, que encara tenim un règim herència de Franco, com palesa allò que s'esdevé al País Basc per demanar l'amnistia." López Raimundo va insistir en la necessitat que tots els presos polítics —que ho són per haver lluitat contra el franquisme, tot i que ho hagin fet amb mètodes que rebutgem— han de sortir al carrer perquè la reconciliació sigui veritable i completa.

Entre grans aplaudiments, que impedien a vegades sentir l'acabament de les frases, va afegir: "Considerem equivocada la tàctica de certs grups que han promogut greus esdeveniments a Barcelona. Nosaltres, i la majoria de les forces democràtiques, volem l'amnistia i la legalització de tots els partits, però són les eleccions el marc que ens permetrà aconseguir-ho."

El secretari general del PSUC va parlar de la responsabilitat del govern en els tràgics fets d'Euskadi per continuar fent cas als altres, que són una minoria, tot i que encara compten amb molts ressorts de poder. Va recordar la maniobra d'Alianza Popular amb motiu de la legalització del PCE invocant el cop d'estat, i la dimissió del ministre de Marina, com també les apel·lacions a l'Exèrcit perquè s'oposés als canvis constitucionals.

"El govern —va dir— té la responsabilitat, però també és veritat que ha contribuït a fer que ens trobem en un procés democràtic, i per això els treballadors, els revolucionaris no hem de fer el joc als qui volen un retorn enrere i esperen que els donem..." (una gran ovació va fer inoïble el final de la frase).

LA COALICIÓ PER AL SENAT

López Raimundo va insistir en els defectes de la Llei Electoral i en el desavantatge que suposa la presència d'homes no representatius al capdavant de les Diputacions, dels Ajuntaments i dels Governos Civils. "Hem de fer un gran esforç per aconseguir una majoria d'esquerra, o si més no una majoria des del centre a l'esquerra, que promogui canvis constitucionals i obri pas a unes eleccions democràtiques de debò. Per això —va dir més endavant— el PCE i el PSUC han proposat a les altres forces democràtiques un pacte, en les futures Corts, a favor de l'amnistia, de la legalització de tots els partits, de la separació de l'Església i

l'Estat, etc., com també de les autonomies per a les nacionalitats i regions. Aquesta majoria de centres esquerra ha de reconèixer el dret de Catalunya a recuperar l'autogovern, el dret a recuperar l'Estatut del 32 que, per sort, reivindicuem gairebé la totalitat de les forces catalanes." Va rebutjar amb fermesa el pretès "Consejo General de Cataluña" que no seria més que una Mancomunitat molt per sota de les nostres necessitats i aspiracions, formulades massivament un cop més el dia 23 d'abril a la plaça de Sant Jaume de Barcelona.

Va explicar tot seguit els esforços del PSUC, "juntament amb els companys socialistes", per aconseguir la unitat de totes les forces catalanes en l'elecció del Senat, fins i tot disposats a no pretendre la inclusió de comunistes a les llistes, proposta que no va reeixir per la negativa de Unió Democràtica de Catalunya a anar amb el PSUC sota cap forma o condició. Però "nosaltres —va afegir López Raimundo— no hem claudicat d'aquesta candidatura única, amb el suport de PSUC, PSC-PSOE, ERC i Estat Català i formada en la seva majoria per independents ben coneguts pels seus esforços i la seva lluita per les llibertats, com Josep Anton Baixeras, que figura en la llista de senadors per Tarragona i que és aquí, entre nosaltres". I, en efecte, obligada pels insistents aplaudiments, aparegut entre el públic la humana personalitat de Josep Anton Baixeras —que després pronunciaria unes paraules—, tarragoní molt conegut com a incansable membre de l'Assemblea de Catalunya.

"Cada partit —acabà López Raimundo— ofereix ara allò que donarà quan governi; nosaltres no oferim res, sinó un lloc en la lluita per fer realitat el programa que hem elaborat. Us invito a venir al PSU, perquè un PSU fort serà una garantia de les conquestes democràtiques i la seguretat d'aconseguir metes més ambicioses, el socialisme, el qual eliminarà l'exploació de l'home per l'home, les diferències entre el camp i la ciutat i, al capdavant, crearà una societat més justa i fraternal."

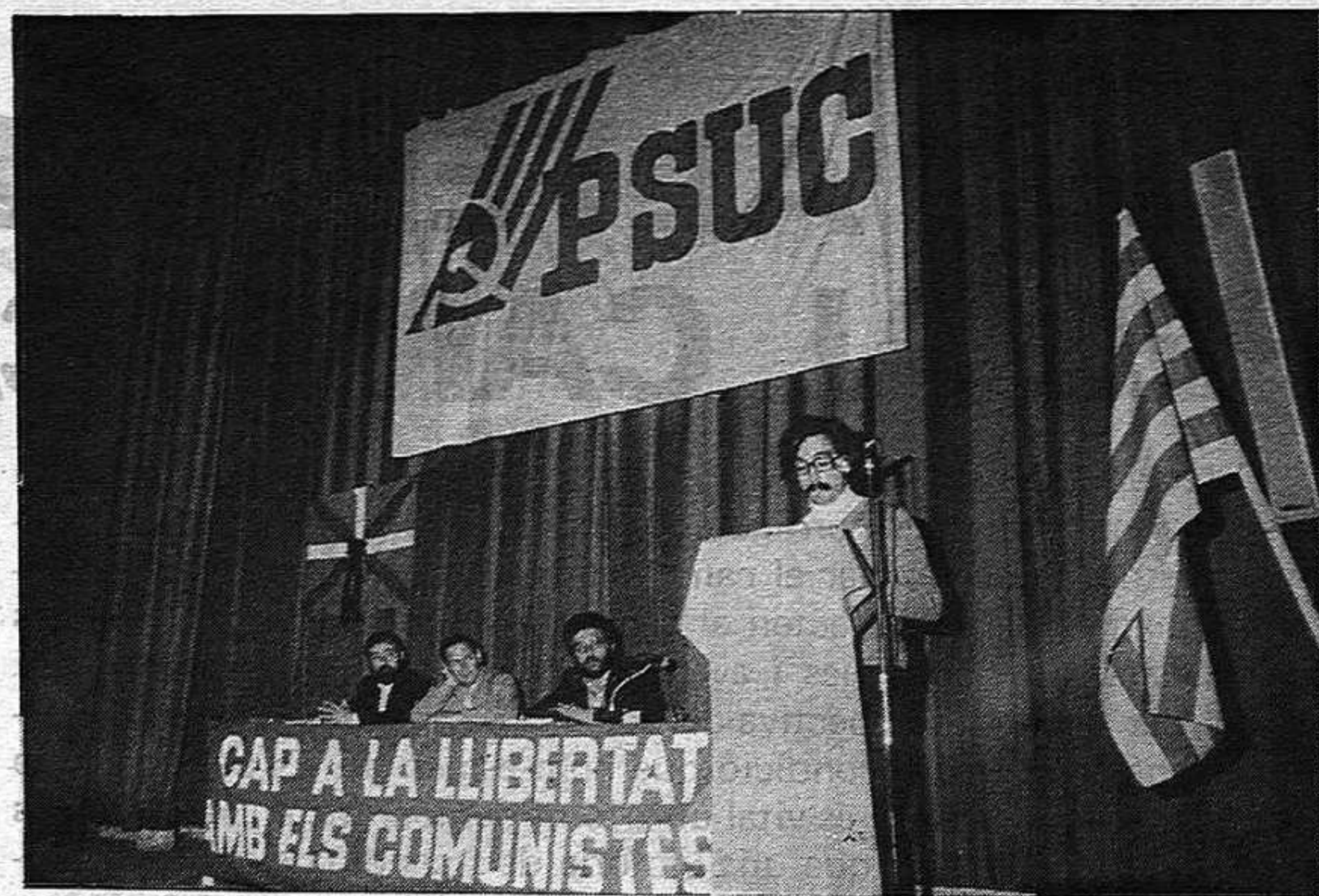
AL MARESME I AL BARCELONÈS

No hi ha dia sense míting

MARESME (J.M. Fargas).— No hi ha dia sense míting del PSUC. Des de la ciutat més gran al més petit poblet, les alternatives del PSUC són rebudes amb entusiasme per molts. També amb escepticisme per d'altres, perquè quaranta anys d'anticomunisme pesen com una llosa de plom; però, això sí, sempre el PSUC és rebut amb atenció i respecte.

Totes les presentacions, actes o mítings celebrats han omplert de gom a gom els recintes que s'han utilitzat. Certament, el Maresme és una comarca esquitxada de vermell.

Aquests darrers dies s'han celebrat actes a Vilassar de Dalt, Argenta, els Molins i Sant Pol, que comptabilitzen un miler d'assistents en total. Cal tenir en compte que el poble que té més habitants no arriba als sis mil.

Presentació del PSUC a Vilassar de Dalt

Tothom vol anar a escoltar el PSUC

Fer un recompte dels mítings que ha realitzat el PSUC durant la setmana del 16 al 22 de maig és pràcticament impossible. Si agafem la relació que cada dia publica el "Mundo Diario" en trobarem una seixantena. Però, tot i ser important, es tracta d'una relació força incompleta ja que, normalment, només recull els mítings on intervien els candidats a les eleccions. Són molts els mítings que es fan on intervien dirigents del partit a tots els nivells que no figuren a les llistes electorals.

A l'hora de valorar l'activitat quant a presentacions del PSUC no podem oblidar els centenars d'actes de caràcter més reduït que tenen lloc principalment als locals del partit. Com un dels diferents exemples podríem posar el cas de Manresa, on pel local dels comunistes van desfilar els treballadors de les empreses més importants de la zona i dels diferents rams de producció. Un altre exemple que pot il·lustrar tota aquesta activitat del PSUC el tenim al Baix Ebre, on des de la legalització fins ara s'han fet una cinquantena d'actes públics. Però per als comunistes del Baix Ebre això només representa la part pre-electoral. Durant la campanya pensen passar dues vegades per pobles i poblets.

Si el nombre és important no ho és menys l'audiència. Els propis organitzadors moltes vegades queden parats. Hi ha una gran expectativa per escoltar el PSUC. A pobles "difícils" com Moià, dissabte 21, el PSUC va omplir més que ningú. "Ara ja hi ha partit" —ens explica la Dolors Calvet, un dels oradors— "També es va fer un grup de la Joventut Comunista". A sant Faust de Campcentelles, un poble de dos mil habitants, divendres 20, hi plovia fort moments abans de començar el míting; hom es feia a la idea de parlar a les butaques, però la sala s'omplí amb prop de dos-centes persones. A Cardedeu, la gent comentava: "Us han vingut a escoltar fins i tot els de la Guàrdia de Franco". Molt poca gent hi hauria si només hi anessin els de la Guàrdia de Franco, perquè al mateix lloc de Granollers on feia uns dies Blas Piñar va arregar 150 persones vingudes de diferents indrets de Catalunya, fins i tot de més enllà de l'Ebre, el PSUC en va reunir 1.200, dissabte 21, en un míting on intervingueren Anna Bosch, Alfons Carles Comín i Antoni Gutiérrez.

Cal assenyalar el desvetllament d'aquest gran monstre que és Barcelona. Amb un cert retard en relació a comarques, ja fa un parell de setmanes que la màquina s'ha posat en marxa i són molts els mítings i presentacions del PSUC als barris de Barcelona, als centres professionals, culturals i educatius i a les empreses.

Hem recollit diverses experiències en relació amb la preparació dels mítings. Sembla que hi ha una tendència a lligar la celebració del míting amb la realització, dies abans, del porta a porta, amb la col·locació de parades de venda i repartiment de materials; això permet una comunicació més directa.

JOAN SANJUAN

la postura del partit davant de les eleccions; Maria Carme González, de les qüestions de la dona, i Maria Angels González, de la Joventut Comunista. En acabar les intervencions hi va haver col·loqui amb els assistents a l'acte. Sovintjaren les preguntes sobre les eleccions. El mateix dia, al barri de Llefià de Badalona, més de tres-centes persones omplien una sala d'actes de la barriada, i va quedar molta gent fora. Parlaven Salvadora Castaño, del Comitè Local; Angel Navarro, de l'Agrupació de Llefià; Octavi Rios, de l'Agrupació, com a presentador, i Artur Pousa, secretari polític del Comitè de Badalona. En acabar, un nombros grup dels assistents va demanar el seu ingrés al partit.

El mateix dissabte, dia 14, a l'Ateneu Adriànic de Sant Adrià de Besòs, es reunien més de tres-centes persones per escoltar el PSUC. Parlaven Pere Soto, del Comitè Central i candidat a les eleccions, el "candidat de la comarca", i els també candidats Francesc Amorós i Isabel Vicente. De presentador, Guillem Casado, del Comitè Local de Sant Adrià.

BARCELONÈS NORD.—El dia 14, al barri de Lloreda de Badalona, presentació del PSUC davant de més de 450 veïns del barri. Amb la sala plena de gom a gom, van parlar l'Alfred Amestoy, del Comitè Local de Badalona, sobre la política municipal; Orenç Osuna, del Comitè Comarcal, sobre

UNA ALTERNATIVA PER AL CAMP CATALÀ

El restabliment de la democràcia a tot Espanya i, a Catalunya, de les llibertats nacionals configurades en l'Estatut de 1932 són el primer pas per poder iniciar el camí que mena a la solució dels problemes fonamentals que afecten el camp. Després, caldrà consolidar les conquestes democràtiques i avançar cap a la democràcia política i social per obrir la perspectiva del socialisme; però això no seria possible sense la primera condició que hem esmentat. És per això que per a la gent del camp és vital un triomf democràtic en les properes eleccions. I gosem dir que una victòria dels candidats del Partit Socialista Unificat de Catalunya serà la millor garantia de defensa, en les futures Corts, de les reivindicacions de tots els treballadors de la terra. Oferim aquí un resum de les propostes que el PSUC presenta pel que fa als problemes de l'agricultura.

MESURES IMMEDIATES

En l'etapa immediata, és clar que no es podran emprendre encara grans reformes estructurals. Però caldrà resoldre les qüestions més urgents. Una d'elles és la dels preus per als productes agraris. Caldrà prendre mesures per garantir preus justos i remuneradors que permetin una vida digna a tots els pagesos. Preus fixats i garantits per l'Estat i la Generalitat, determinats per comissions de pagesos i tècnics agraris, revisats abans de cada campanya i fixats abans de la sembra.

S'haurà d'establir un control sobre els preus dels mitjans de producció i altres articles que el pagès necessita. I és indispensable que la comercialització dels productes agraris esdevingui transparent, eficaç i racional.

El PSUC propugna l'adopció d'un pla de mesures econòmiques per sortir de la profunda crisi actual i promoure la reactivació. Això crearà un increment del poder adquisitiu dels consumidors i contribuirà, per tant, a paliar la desocupació al camp. També es proposa la creació d'una assegurança de desocupació que cobreixi les necessitats dels treballadors del camp que no puguin trobar feina, durant tot el temps que estiguin en aquesta situació.

La seguretat social agrària ha de ser transformada de manera que assegurï als pagesos i jornaleros del camp l'equiparació plena amb els treballadors de la indústria i els serveis.

El PSUC proposa la supressió de l'actual sistema de quotes per a la seguretat social agrària, de peonades teòriques, i que es cotitzi segons el nombre real de jornaleros. Proposa també una negociació amb els treballadors autònoms que permeti convenir una quota acceptable, partint del principi de la rendibilitat de les explotacions. Tot això requereix establir un control de la seguretat social pels organismes democràtics competents i pels beneficiaris.

Cal ampliar el volum dels crèdits al camp. S'hauran de concedir a les cooperatives i als pagesos, preferentment als més modestos, a llarg termini i interès modic.

Quan s'hagin de fer expropiacions —orientades al bé social i a l'interès públic i no pas al de les companyies monopolistes— caldrà avaluar les finques pel seu preu real, amb participació dels pagesos. Els expropiats rebran noves terres d'igual qualitat o bé el seu valor en diners, més una indemnització pels perjudicis i transorns que hagin sofert.

El flagell de les calamitats naturals no pot ser suportat per l'explotació familiar. Ara, hi ha una assegurança contra les catàstrofes naturals cober-

ta per companyies privades. En alguns casos, prèvia declaració de "zona catastròfica", l'Estat atorga subvencions, que triguen molt i no es distribueixen amb equitat. Cal establir una assegurança oficial que cobreixi plenament aquestes calamitats (glaçades, pedregada, sequera, pesta en el bestiar, etc.) i que estigui controlada pels pagesos. La finançació es cobrirà parcialment amb quotes dels pagesos i la resta serà a càrrec de l'Estat o de la Generalitat.

Esdevé necessari transformar el cooperativisme en una autèntica força social i econòmica, al servei dels pagesos i de la societat. S'ha de basar en el principi "un home, un vot". El cooperativisme ha de ser independent del govern, dels partits i dels sindicats. Aquesta independència exigirà una font segura de crèdit.

El poder democràtic haurà d'abordar urgentment el millorament de les condicions de vida a la ruralia. El PSUC creu que corre pressa frenar el procés actual de degradació i contaminació del medi natural.

ETAPA DE CONSOLIDACIÓ DE LA DEMOCRÀCIA

En aquesta etapa, el PSUC considera que s'haurà de tendir a transformar en propietaris tots els conreadors directes de la terra, sempre que les explotacions siguin racionals i eficients.

Es prestarà suport a les reivindicacions dels arrendataris, parcers, masovers, colons, etc. i se'ls protegirà. Caldrà aconseguir que els arrendataris puguin exercir el dret de compra de la terra que treballen, amb facilitats de crèdits.

El PSUC proposa institucionalitzar la participació dels pagesos en els organismes de l'administració per al control d'aquests organismes, i també la seva descentralització.

La consolidació de la democràcia al camp exigirà la democratització plena dels òrgans de poder local, comarcal i nacional que actuen o incideixen al medi rural. En aquest període caldrà acabar amb les estructures caciquils.

CAP A LES GRANS TRANSFORMACIONS

Més endavant, en l'etapa de la democràcia política i social i en el camí cap al socialisme, el Partit Socialista Unificat de Catalunya defensarà canvis profunds en la direcció i aplicació de la política agrària, en la gestió i control d'aquesta política per part dels organismes emanats dels pagesos.

En aquesta etapa s'aprofundirà la reforma agrària i s'expropiaran les

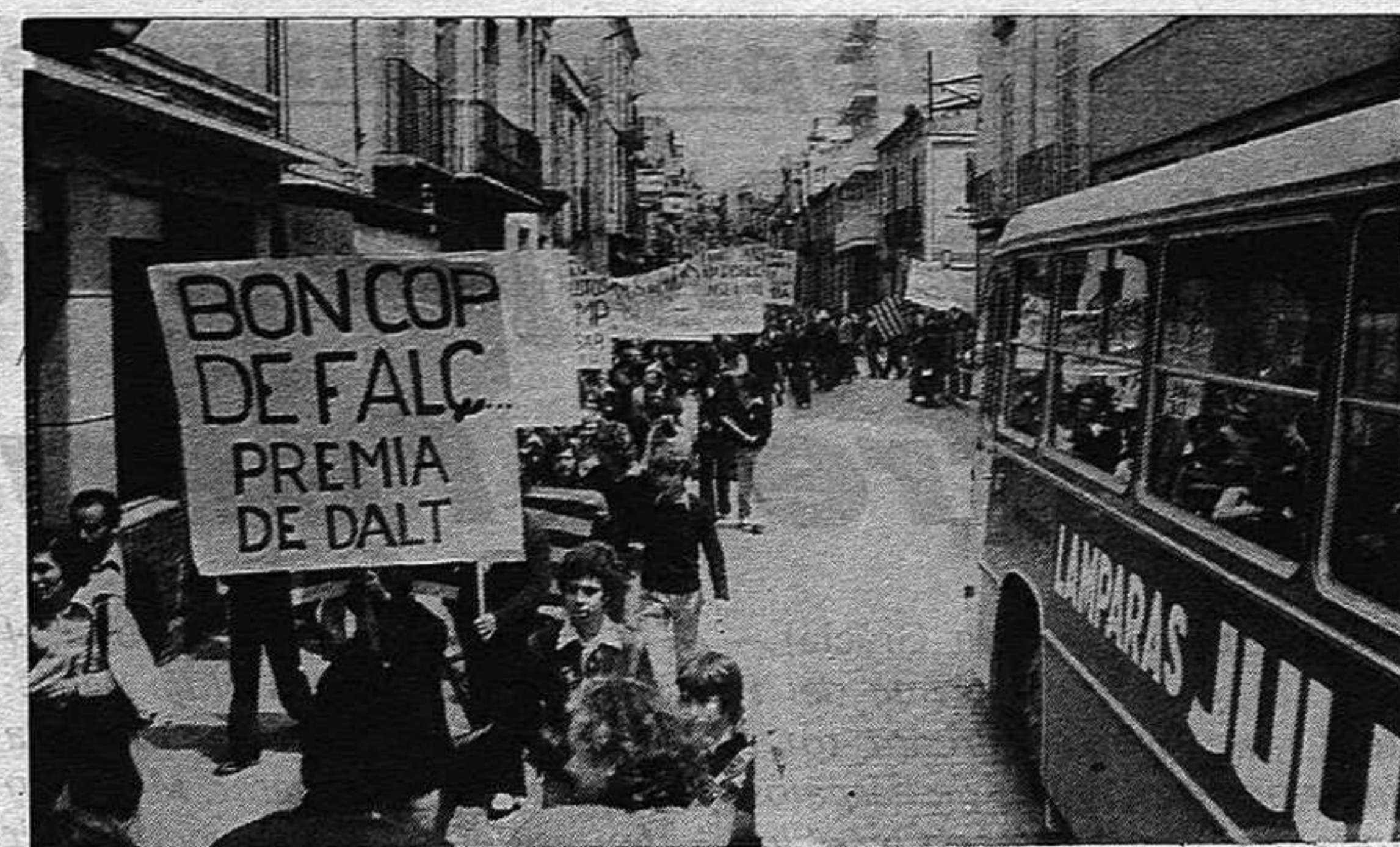
grans finques no conreades o insuficientment explotades. S'evitarà el monopoli de la terra.

Les terres expropiades s'avaluaran segons la contribució que paguin i els seus propietaris seran indemnitzats. Amb aquestes finques es crearà un fons de terres que es farà servir per incrementar les explotacions d'escassa superfície, per completar les terres de les cooperatives de treball en comú i per a l'assentament de jornaleros agrícoles. Es fomentarà la creació voluntària d'explotacions comunitàries.

S'abordarà la planificació agrària, la introducció de nous mètodes d'explotació, nous conreus, racionalització del treball, etc., amb la participació democràtica dels pagesos.

En el comerç exterior, el PSU preconitzarà la superació de l'actual dependència dels mercats internacionals, eliminant les importacions innecessàries i tendint a aconseguir un superàvit important i permanent de la balança comercial agrària.

En aquesta etapa es promourà el desenvolupament de la ramaderia, tendint a una més gran integració agricultura-ramaderia, amb programes d'investigació i impuls de formes associatives de producció agropecuària. Altres punts del programa del PSUC en aquest període són la conservació i millora de la riquesa forestal, l'organització dels recursos naturals, defensa del sòl contra l'erosió, utilització de l'aigua, creació de nous regadius, organització de la societat rural per promoure una qualitat de vida i benestar equivalent al de la societat urbana en tots els seus aspectes (habitatge, educació, sanitat, esbarjo, esport). Superació dels desequilibris comarcals i zonals. Procés d'industrialització rural no contaminant. Formació professional en el medi rural. Investigació econòmica. Modificació del sistema d'impostos, que afavoreixi els pagesos amb ingressos més baixos, per aconseguir una real distribució de les rendes del camp. Promoció d'una institució financera per a les necessitats creditícies de l'agricultura, controlada, administrada i dirigida per representants de la pagesia. Assignació de recursos estatals i de la Generalitat per al desenvolupament agrari i la finançació dels programes de desenvolupament rural.

MARESMES: ELS PAGESOS S'ORGANITZEN

"Voler munyir la vaca sense donar-li menjar"

La pagesia del Maresme, com la d'altres comarques, està enfurismada. El problema de la patata, del ridícul preu que els majoristes paguen, ha fet que darrerament la tasca de la Unió de Pagesos en aquesta comarca prengués més força i s'assessin diluint les reserves del pagès.

L'home que treballa la terra aquí al Maresme és diferent, en part, al d'altres contrades: aquí ha predominat l'individualisme, el pagès és un home temorós, que ha patit seriosos desganyos per culpa dels organismes oficials durant aquests quaranta anys de dictadura, i que, tancant-se en si mateix, s'ha convertit o en esquerp o en malfiat. En aquest context és important valorar la tasca que han portat —i porten— endavant els homes de la Unió de Pagesos com Josep Montasell, Josep Riera Porta, Miquel Teixidor i tants d'altres.

Així, pot ser un element encoratjador la concentració assembleària que se celebrà el passat dia 15, al mig del carrer perquè els locals de la Germania foren prohibits. Tres-cents pagesos de diferents localitats del Maresme van tractar de la "reforma sindical" que els vol implantar el govern i de "què en fem de les patates?".

Ambdós temes són també tractats extensament en el butlletí que la Unió de Pagesos edita a la comarca, "Pagesia". En un suplement on es parla exclusivament del greu problema de la patata, els pagesos fan un examen rigorós de "la desastrosa situació del preu de les patates a l'engròs i de la dificultat que tenim per vendre-les, deguda a la política econòmica mantinguda pel govern i orientada només al servei dels privilegis dels monopolis amb els quals està estretament lligat". L'especulació sobre els fruits de la terra té noms: Mariano Ganduixer, monopolista de la patata, junt amb altres grans comerciants i amb la compli-

citat del govern "s'omplen les butxaques a l'esquena del pagès i del consumidor, comprant a baix preu a l'hora de la collita, ja que saben que l'economia pagesa està tan fofuda que, necessàriament, hem de vendre perquè necessitem diners".

Avui com avui, al Maresme els intermediaris monopolistes compren les patates al pagès a 8 o 10 pessetes el quilo, si no menys. Però el consumidor en pagarà 20 o 22, si no més.

Amb aquestes condicions molts homes del camp es pregunten: Podrem sembrar patates?

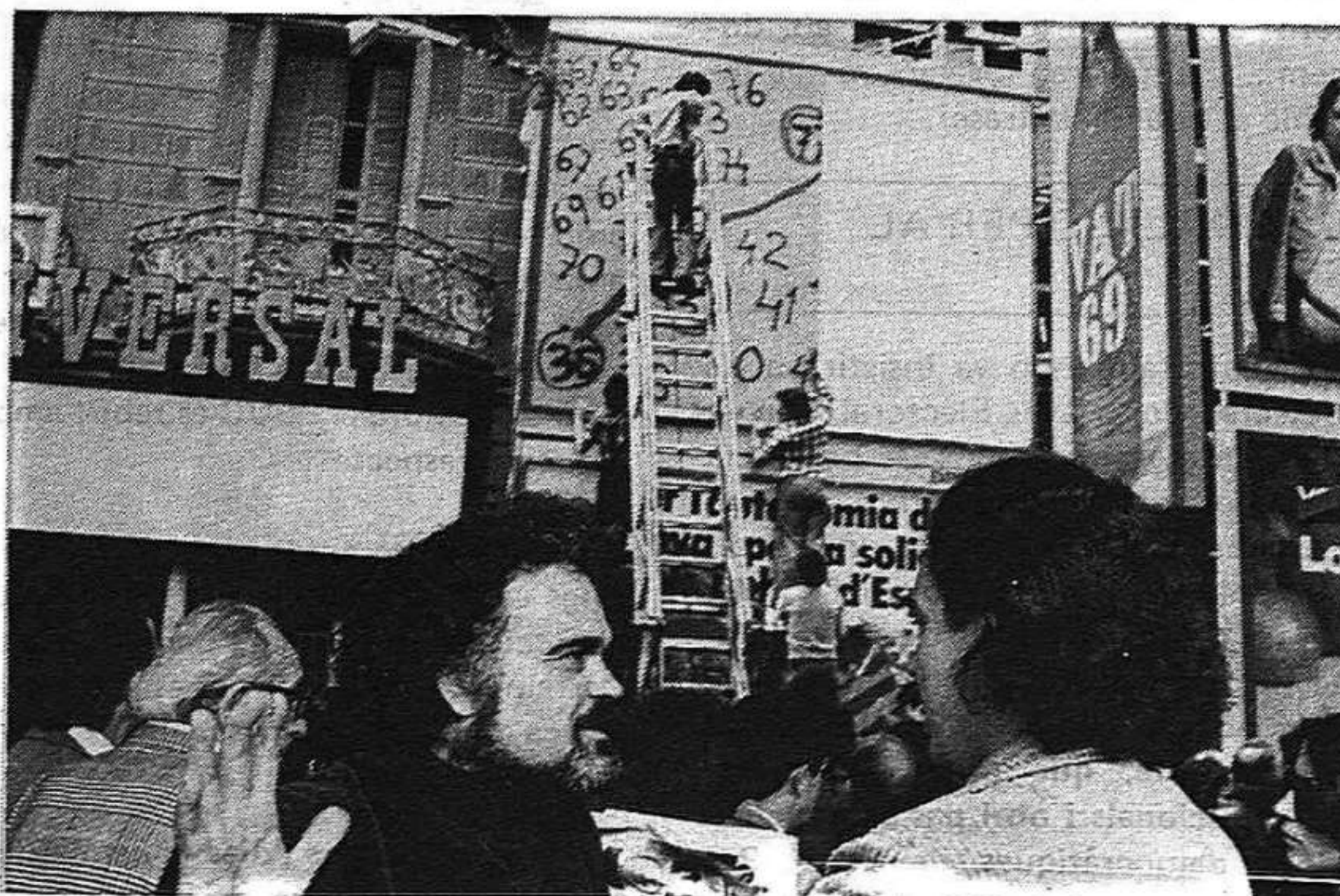
D'altra banda, la reforma sindical amb què el govern vol emmotllar els pagesos no es més que, com diu un opuscle que es reparteix arreu, "voler continuar munyint la vaca, però sense donar-li menjar, perquè com tenen que això ja ho farem els qui tenim el costum de treballar". La nova llei sindical, per al pagès, representa la creació d'uns sindicats per branques de producció "que, de dur-se a terme, dividirien de tal manera la classe pagesa que restaríem pitjor que abans". "La constitució d'unes noves 'Càmaras' agràries a nivell provincial i local —digué Josep Riera en l'assemblea celebrada a Mataró— no faria més que perpetuar l'antic verticalisme, ja que el que es pretén amb elles es controlar el pagès".

Un últim aspecte que al Maresme preocupa molt és el que pot succeir amb el patrimoni sindical, fins avui a mans de les "Hermandades de Labradors". De cara a això, com a primer pas abans de la seva reconversió en cooperatives, pel Maresme ja s'estan recollint signatures dels presidents de les "Hermandades" en un document que ve a ser una declaració i acceptació dels principis democràtics de lliure reunió i associació. En concret, allò que signa i es compromet a complir l'antic jerarca és deixar els locals a tots els pagesos; defensar el dret de reunió i associació davant qualsevol organisme superior; lluitar perquè els actuals locals sindicals es transformin en una entitat cooperativa oberta a tots, i crear una comissió de pagesos presidida per un censor de comptes, per estudiar tot allò que es refereix a la comptabilitat i economia de la "Hermandad".

És un fet —i la primera assemblea general celebrada a Mataró és indicativa— que el pagès del Maresme s'està organitzant i aviat serà una més de les forces cabdals per reorganitzar el país, per racionalitzar-lo.

TONI A. SERRA

ATEMPTAT A L'ART

Un dels anuncis electorals del PSUC, obra d'artistes ben coneguts, el que hi havia a la plaça de Catalunya, a Barcelona, pintat per Guinovart, ha estat totalment destruït per "inconeeguts". Els mateixos que cremen llibreries, els enemics de la cultura i de la democràcia. A la foto, el moment de la col·locació de l'obra, amb l'autor a primer terme.

L'Assemblea, expressió del poble català en lluita

Davant la convocatòria de la II sessió plenària de l'Assemblea de Catalunya, Convergència Democràtica de Catalunya, Confederació Sindical de la CONC, Front Nacional de Catalunya, Federació Socialista de Catalunya-PSOE, Partit Socialista de Catalunya (R), Partit Socialista de Catalunya (C), Partit Socialista Unificat de Catalunya i Unió General de Treballadors, han fet públic un document adreçat a les diferents delegacions membres de l'Assemblea. El document comença fent les següents consideracions:

"I— Malgrat no compartir la decisió presa en la darrera Permanent, acceptem la convocatòria feta per aquest òrgan amb plena capacitat de decisió i perquè ens sentim co-responsables del passat, present i futur de l'Assemblea de Catalunya. Creiem important, però, destacar aspectes d'aquesta convocatòria que poden caracteritzar negativament el seu desenvolupament.

"a) En primer lloc, les característiques que tingué la preparació de la I Sessió i l'intent, no reeixit, de celebrar la II en 1973, no s'han donat aquesta vegada: convocatòria unitària quant a procediment, objectius polítics, criteris de representativitat i moment de la celebració; la I Sessió fou precedida de tres documents i l'intent no reeixí de la II de dos documents unitaris i fruit d'un treball de discussió col·lectiva, sorgits en el primer cas de la Comissió Preparatòria i en el segon cas de diverses Comissions Permanents (de la VI a la X, la de la detenció dels 113).

Calia que la present convocatòria hagués estat presidida per aquelles formes, objectius i condicions.

"b) En segon lloc, la decisió per concretar la celebració de sessions plenàries havia estat presa, en els dos casos precedents, en forma unànime, en reunions d'una participació quasi total de tots els interessats en el primer cas, i de totes les delegacions en el segon, la qual cosa garantia la plena co-responsabilització en el treball a realitzar. Ara, la decisió de convocar la II Sessió ha estat presa en una Permanent amb l'assistència només d'un terç del total de delegacions de l'Assemblea de Catalunya.

"c) En tercer lloc, la discussió encetada no pot esgotar-se satisfactoriament en aquests moments marcats per l'expectativa davant les properes eleccions.

"II— No és fàcil per a l'Assemblea de Catalunya, en aquests moments de dificultats i perills, amb la manca de condicions plenament democràtiques en què cal continuar la lluita per les llibertats, per l'Estatut del 32 i per l'amnistia total, amb l'existència d'opcions polítiques diferents en el seu si i exigències del moment polític enteses de maneres diverses, oferir orientacions unitàries al poble de Catalunya. Però això no justifica deixar de banda allò que és substancial en les discussions en el si de l'Assemblea de Catalu-

nya: "la primera tasca consisteix en trobar els punts de convergència". En l'Assemblea de Catalunya estem tots per trobar allò que en el marc dels quatre punts és comú. Les expressions polítiques, les campanyes i mobilitzacions fruit d'aquest enteniment unitari és el que ha donat i donarà força a l'Assemblea de Catalunya, en la mida que la seva funció és ser "expressió del poble català en lluita".

"La gravetat del moment polític, el perill de contribuir involuntàriament a la desorientació del nostre poble i la urgència d'institucionalitzar democràticament les nostres llibertats nacionals, concretades en el restabliment de la Generalitat amb la Presidència, el Consell i el Parlament, l'Assemblea de Catalunya no els afrontarà correctament confonent les seves funcions amb les dels partits, ni auto-atorgant-se la representativitat de tot el poble de Catalunya.

"Aquests objectius, la consecució dels quals ha de comptar amb el més ampli suport del poble de Catalunya, exigeixen com a pas previ un ampli debat popular, que precedeixi l'acord unànime en el si de l'Assemblea de Catalunya i, més enllà, un seriós diàleg i entesa amb la resta de forces polítiques i socials democràtiques."

La segona part del document conté

una proposta de formes de treball de la II Sessió Plenària:

"I— Tenint en compte les condicions en les quals s'ha fet aquesta convocatòria, el moment polític i l'exigència que els acords que es prenguin siguin fruit d'un ampli debat que ha d'arribar a tots els indrets del nostre poble, proposem que la II Sessió Plenària tingui dues reunions de treball, la d'obertura el 29 de maig i la de cloenda a celebrar durant la segona quinzena de juny.

"II— En la reunió d'obertura caldria definir, de forma unitària, els punts de discussió, els elements per garantir un ampli debat (documents de discussió, propostes, etc.), els criteris de convocatòria per a la segona reunió (assistència, data, etc.), i nomenar les comissions de treball corresponents".

PROPOSTA D'OBJECTIUS POLÍTICS

El document acaba amb una proposta d'objectius polítics per a la II Sessió Plenària, que resumeix així:

"I— Valoració del treball realitzat per l'Assemblea de Catalunya.

"II— Anàlisi del moment polític.

"III— Vigència dels quatre punts i la seva ratificació com a punts programàtics. Continuïtat de les mobilitzacions unitàries per tal d'assolir l'amnistia total, les llibertats sense exclusions i l'Estatut d'Autonomia.

"IV— Manteniment i potenciació de la campanya "Volem l'Estatut" com a instrument en mans del poble de Catalunya per recuperar les institucions d'autogovern.

"V— Definició del paper de l'Assemblea de Catalunya en el nou marc històric."

EL SENYOR CABALLERIA PLA VOL CANVIAR DE "TERCIO"

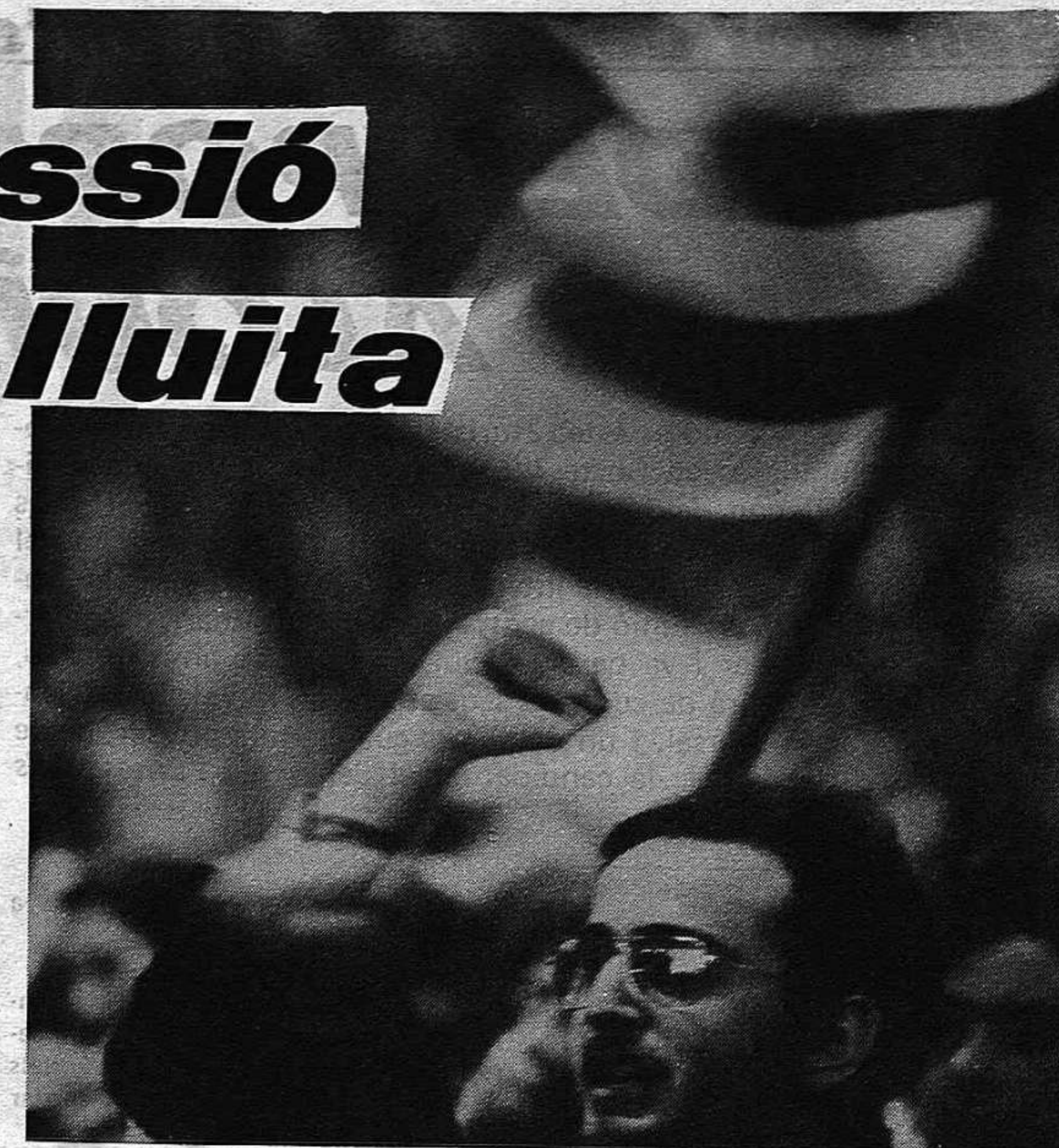
De la Cros a candidat de Fraga

BADALONA (E.J. Ricart).- Isidre Caballeria Pla, número vuit de les llistes de Barcelona de la "Alianza Popular". Ex-cap de personal de la fàbrica "Cros" a Badalona, tinent d'alcalde d'Hisenda —elegit pel "tercio" sindical— l'any de la picor— i alcalde de Badalona després de la mort del gloriós Felipe Antoja Vigo.

El senyor Caballeria vol canviar de "tercio". Ja ho deia ell, quan les primeres manifestacions per l'amnistia, uns quants mesos després de la mort d'en Franco, a la plaça de la vila: "Nois, això està canviant".

Fins aleshores en Caballeria, que havia passat molt desapercebut davant de la població, com una mena de funcionari gris, tret de l'escàndol del port esportiu —ell en va ser un dels més aferrissats defensors—, era, seguint la tradició començada ja a principis de segle, l'home de la "Cros" a l'Ajuntament de Badalona. Però des de les grans mobilitzacions que van seguir a la mort d'en Franco va començar a llaurar-se una certa imatge "reformista", molt d'acord amb el moment polític. Tot era ques-

tió de combinar la "mà dura" (com per exemple ordenar a la Guàrdia Civil d'intervenir en una pacífica manifestació dels veïns del barri de "Viendas del Congreso", que com us podeu suposar va acabar a garrotades; amenaçar l'Assemblea Democràtica de Badalona quan aquesta havia organitzat una manifestació davant de l'Ajuntament per demanar la seva dimissió, després que una altra manifestació pels problemes escolars, que va aplegar més de tres mil persones, fos esbandida violentament per la Guàrdia Civil; fins i tot amb insinuacions, en una reunió amb representants d'aquella Assemblea, que en cas que desistissin de la convocatòria ell podria "fer alguna cosa" pel corresponal a Badalona de "El Correo Catalán", que havia estat detingut per la

COMUNICAT DEL COMITÈ EXECUTIU DEL PSUC

Deturar la violència

Reunit en sessió plenària amb el Secretariat de la Comissió Electoral, el Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha pres els següents acords:

1r. Expressar el seu sentiment per totes les morts i violències esdevingudes a Euskadi durant els darrers dies, com també la seva solidaritat amb les justes reivindicacions del poble basc.

2n. Reiterar l'exigència que es posi en llibertat tots els presos polítics i que es legalitzi tots els partits.

3r. Cridar els comunistes, els treballadors i demòcrates de Catalunya en general, a evitar qualsevol forma de topada amb la força pública o de violència, que només pot afavorir en aquest moment els qui volen impedir la celebració de les eleccions i tallar el procés de democratització en curs.

4t. Saludar la iniciativa i l'esperit de sacrifici mostrat pels militants del PSUC en l'activitat pre-electoral, i estimular-los a aconseguir en la campanya electoral pròpiament dita, que s'obre dilluns 23, centenars de milers de vots per a les candidatures del PSUC per al Congrés i les candidatures unitàries per al Senat. "Per l'entesa dels catalans", que han de fer de les eleccions a Catalunya un plebiscit a favor de l'autogovern a partir dels principis i institucions configurats en l'Estatut de 1932.

Barcelona, 20 de maig de 1977

policia un dia abans per una informació que va sortir en aquest diari) amb la diplomàcia (entrevistes amb associacions de veïns, demanar al ple de l'Ajuntament l'adhesió al Congrés de Cultura Catalana, la legalització de tots els partits, tot i que ell sabia perfectament que els del "búnquer" s'hi oposarien, etc.) Mantenien fins fa molt poc bones relacions amb l'ex-governador de Barcelona, Sánchez Teran. Algú va dir també que simpatitzava amb algun grup de la dreta catalana.

D'uns mesos ençà, es destapava a la premsa una altra olla, la corrupció a l'Ajuntament de Badalona. Falsificació de nòmines dels funcionaris, subtracció de materials emmagatzemats en el Dipòsit Municipal per part de regidors, utilització de la Brigada Municipal per adobar cuines, escales —com és el cas d'un fill d'en Caballeria—, o fins i tot transportar materials de construcció fins a finques de Tarragona, són alguns dels casos més coneguts i comentats a la premsa.

També hi ha l'afer de Can Ruti, una fosca operació financera de compra de terrenys per a la construcció de la Residència de la Seguretat Social, amb la qual més d'un regidor es va embutxacar milions. Aleshores el senyor Caballeria era tinent d'alcalde d'Hisenda. També per tot això li cal canviar de "tercio".

Primer semblava que potser faria tractes amb la "Concordia" d'en Samaranch —és diputat de Barcelona i amic del José Antonio—, però, com ell mateix va manifestar a la premsa el dia que va dimitir d'alcalde de Badalona, "això de la Concordia no és una cosa seriosa. ¿On heu vist un partit en el qual el seu cap ja no es vol presentar com a candidat?" A ell li sembla que la "Alianza Popular" ho és, de seriosa, sobretot si s'està en la seva "ala esquerra" tal com va manifestar el dia de la seva dimissió. I és que voler canviar de "tercio" estant a l'esquerra d'en Fraga és una cosa molt seriosa!

CANDEL, POPULAR SENSE ALQUÍMIA

"Qué clase de ganado es éste: ¿turistas, ladrones, elementos subversivos, procuradores en Cortes?". Aquesta frase, publicada al llibre "Viaje al Rincón de Ademuz" costà a Francesc Candel, alias El Candel, un judici: "insultos leves a la más alta Magistratura del Estado". Candel, en la vista, va intentar explicar que la paraula "ganado" significa també reunió de gent, segons el diccionari, però l'argument no va quallar i va perdre. Avui, més de deu anys després, aquell "ganado" haurà de cedir els seus escons als qui els hagin guanyat per sufragi universal. I un d'aquests guanyadors pot ser, ha de ser, Francesc Candel, de la candidatura al Senat per l'Entesa dels Catalans.

LLIBRES PERSEGUITS

El Candel acaba de publicar "Barrio", el seu llibre número 34. "Donde la ciudad cambia su nombre" li donà definitiva popularitat, a les darreries de l'any 1957, i "Els altres catalans" esdevingué super-vendes, i un dels assaigs més celebrats de la nostra literatura actual, l'any 1964.

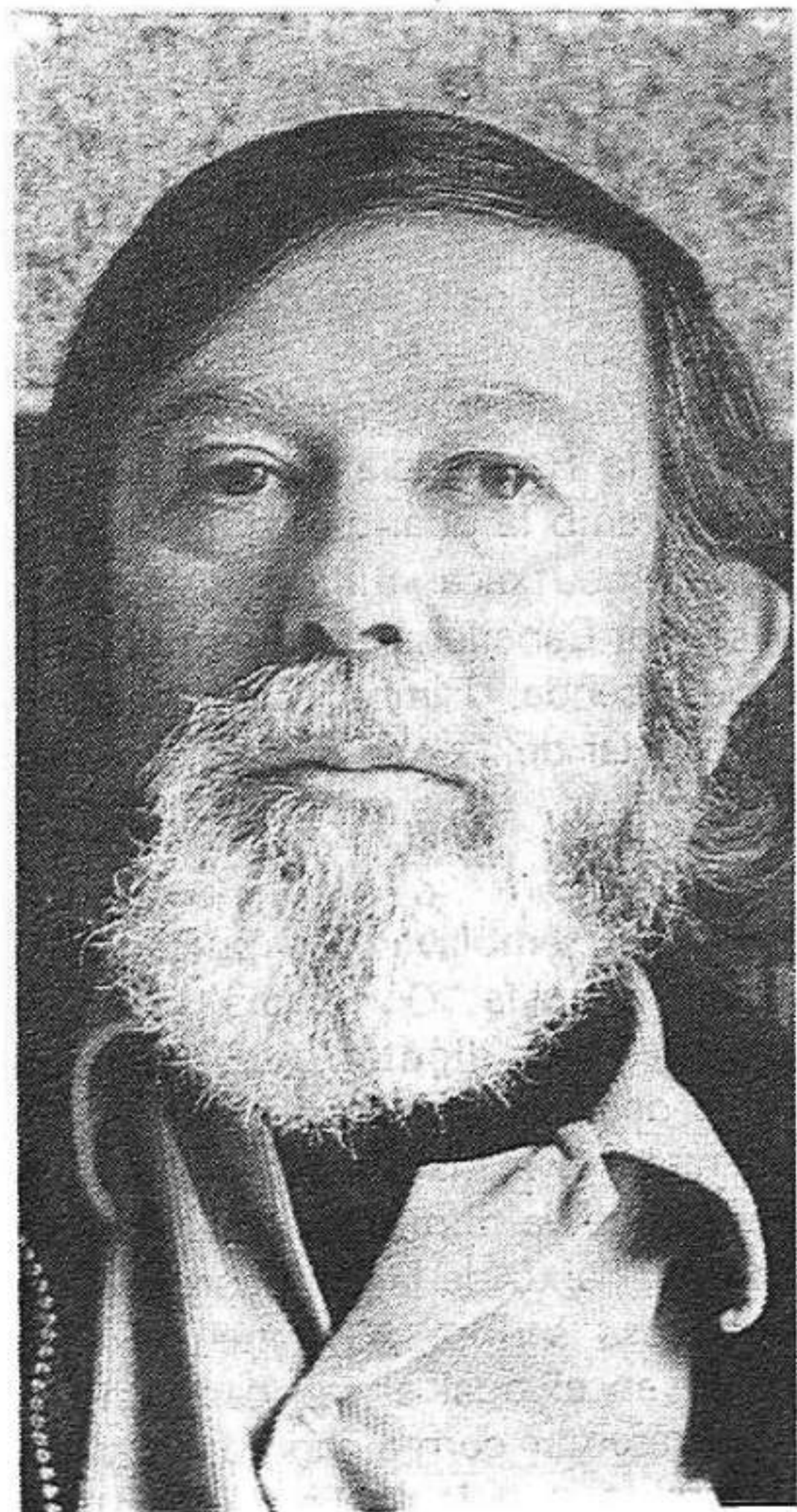
—Pocs llibres meus s'han escapat sense cap tall— diu Francesc Candel.

"Encara més sobre els altres catalans" va estar prohibit dos anys. "Los que nunca opinan" va ser segrestat l'any 1971. "Ser obrero no es ninguna ganga", quatre anys segrestat, del 69 al 73.

—Sembla que la decisió de segrestar "Ser obrero no es ninguna ganga" la prengué personalment Fraga, llavors ministre d'Informació i Turisme. Sembla ser que Fraga havia de marxar a Washington i l'Administració li donà a llegir el llibre de Salvador Pàniker "Conversaciones en Madrid" i el meu. M'expliquen que Fraga autoritzà "Conversaciones en Madrid" i va dir que el meu el prohibissin perquè estava escrit per un home situat enfront d'ells.

—I com et veus tu, senador, allà al costat de l'Arias, coincidint amb el Fraga pels passadissos...

—Home, m'ho plantejo amb serenitat i equanimitat. Sempre intentaré que sigui la dialèctica l'arma que esgrimeixi, encara que ja saps que ells han emprat d'altres dialèctiques. Eduard Tarragona sempre explica que, quan estava a les Corts, en finalitzar les sessions, l'agafaven pel passadís els grups feixistes i l'amenaven, des de tallar-li els collons fins el que fos.

"Un cop has explicat a l'immigrant que fer-se català no significava traïr ni la seva terra ni la seva gent, l'immigrant ho entén".

—Si a l'Eduard Tarragona li passava això, ja et pots calçar...!

—Aquí està; és clar que també confies que l'estructura del país serà més democràtica i aquests vandals de porres i cadenes no podran actuar amb tanta impunitat.

Endemés dels esmentats segrests, Francesc Candel ha tingut d'altres processos i multes per raons polítiques. Els darrers cops que ha rebut, però, van ser de porra precisament.

—Fa poc d'això. Va ser en una manifestació del barri, mentre estàvem parant el tren aquest que passa per aquí. La policia va carregar d'una manera que, com ens té demostrat aquests dies, sembla que més que a complir un objectiu, desembarassar la via en aquell cas, vagin a capolar la gent.

A Francesc Candel, una de les vegades que passà per Via Laietana, l'interrogà Olmedo, precisament, diu ell, cap d'una secció de la Social anomenada més o menys Brigada Anticatalanista. El Candel, a alguna de les seves novel·les, parlà de la policia.

—Bé, eren uns temps de denúncia i a voltes es tractava de colar una parauleta. Un dels cops, l'any 58, vaig anomenar dictadura al règim i als de la censura se'ls passà. Sobre el que deies, sí, el que vaig fer va ser explicar al llibre "Dios, la que se armó!", que el Creix havia anat a Nordamèrica a aprendre mètodes anti-comunistes amb l'FBI.

CANDEL I EL PSUC

—És cert que a Montserrat no vaig arribar-hi a temps. Ara, què vols que et digui, de coses polítiques que he fet! Un ha llençat les seves octavetes quan la cèlebre vaga de Reconciliació, en la qual els qui més papiers van tirar van ser els del PSUC i es van imprimir a casa meua. Quins jaleos van haver-hi! Van caure alguns i després jo guardava la multicopista. Després, amb l'autorització del PSUC al FLP ("Felipes") vaig passar la màquina a aquests últims, que també van caure i els van agafar la multicopista, i tots els detinguts, ja saps, per aquelles coses que passen als calabossos, van declarar que s'havien conegut a casa meua i així constà als judicis.

A part d'això, una nit de pluja, qui això signa li portà al Candel una IBM de "Universitat", publicació del PSUC al sector, quan va caure, ara farà tres anys, gent relacionada amb l'equip que llavors fèiem la revista. I el Candel no ens va dir que no, el Candel no sap dir que no a ningú.

—Ja suposem a qui votarà Francesc Candel al Senat però, a quina candidatura votarà per al Congrés?

—Votaré PSUC, és clar.

—Ja que som al tema, jo sé que tens moltes coses per explicar al respecte, a nivells personals. ¿Com vas conèixer López Raimundo, per exemple?

—El vaig conèixer el 64, en una conferència que vaig fer a París per als exiliats catalans. Era a l'alcaldia de Saint Denis, concretament. Sense dir-me el nom em donà expressions per a l'Angel Carmona. Quan li vaig demanar de part de qui, es va posar a riure i no m'ho va dir. Després he comprès que no em volia comprometre, perquè aquestes coses sempre acaben sabent-se. Al cap d'un any, vaig tornar a París, i mentre esperava el tren per venir cap aquí em van dir que ell m'esperava allà prop. Només havia vingut a acomiadar-nos a mi i a Xavier Fàbregas. En fer-li nosaltres l'observació que podia venir a l'estació, vàrem comprendre perquè no havia vingut, per no buscar-nos complicacions a la tornada si de cas algú ens veia amb ell. Poc abans de morir Franco vaig tornar a estar amb ell aquí, a Barcelona.

—A l'Antoni Gutiérrez també el coneixes força, no?

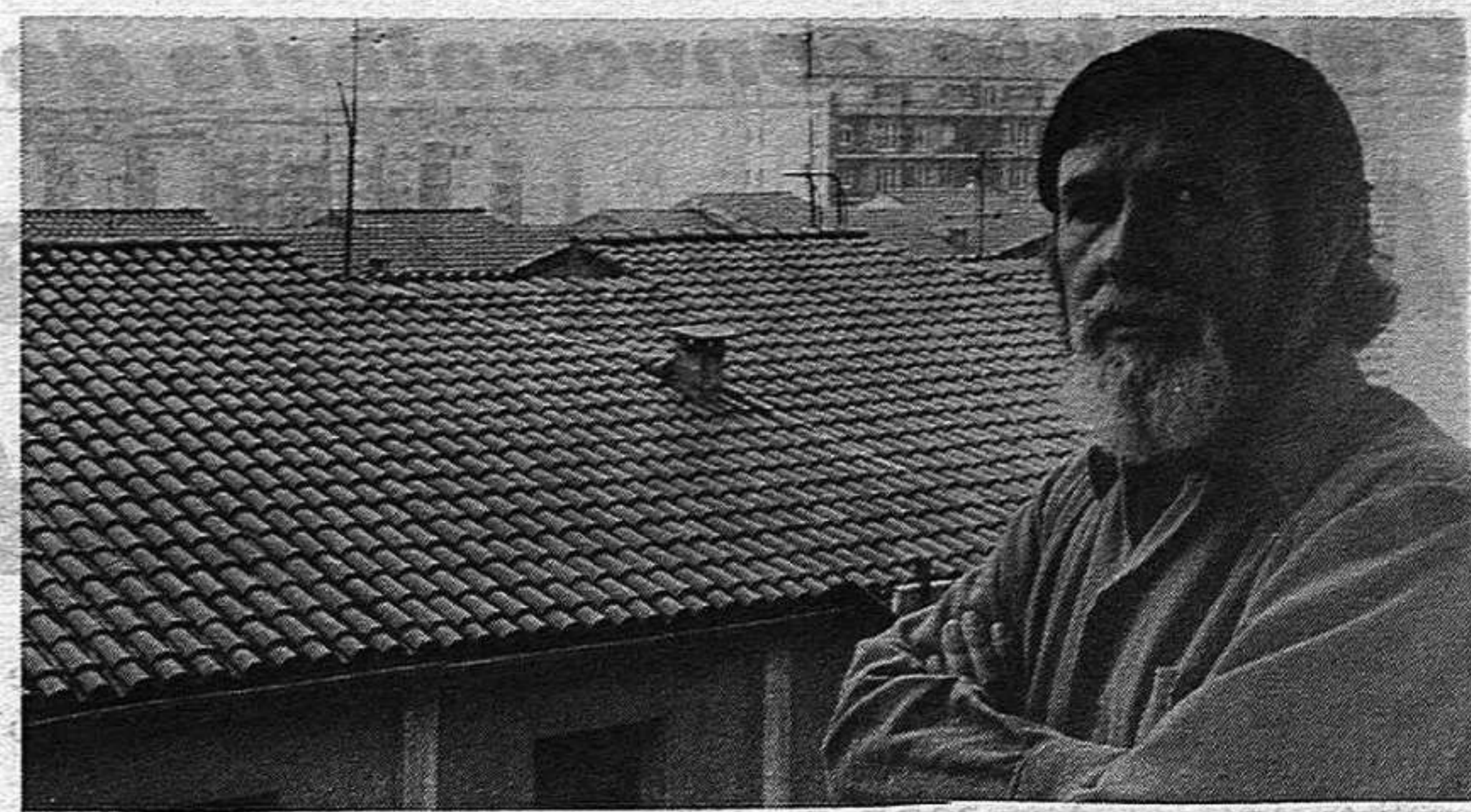
—Sí, al Guti fa molts anys que el conec perquè abans, quan era metge, va visitar la meua filla, i la va posar bé, endemés!

L'ENTESA CATALANA

—Per què em presento?

—O per què et presenten, no?

—Sí, més aviat. Jo suposo que en unes eleccions es busca gent amb una certa imatge o significat. Suposo que haver escrit "Els altres catalans" i haver fet aquest pont entre l'immigrant i l'home del país, fa que jo pugui convèncer molts immigrants d'aquest procés d'autonomia, perquè és cert que als immigrants se'ls ha hagut d'explicar això. I el PSUC ha fet molt en aquest sentit, el PSUC i els partits de base. Socialistes del PSC i PSUC, que són els qui han tingut realment contacte amb la gent dels barris. No dic que el Jordi Pujol no ho hagi fet alguna vegada. Però és que això altre ha estat continuat, ha estat una tasca de sapa, una tasca de molt de temps.

"Aquella cèlebre notícia de 'Patrono catalán despide a obrero andaluz' era un maquiavelisme. No és aquest el plantejament. El plantejament és: Patró despatxa obrer. I punt"

—El teu paper, si surts elegit?

—Mira, els punts bàsics de la candidatura. Ara, si endemés de demanar l'Estatut per a Catalunya em deixen, per exemple, demanar que augmentin la jubilació als vells, doncs ho demanarem, perquè la majoria ho demana. A ver si cuando usted sea senador —bé, no diuen senador perquè no ho saben exactament— me aumentan la paga. No sé si això són atribucions d'un senador, però si ho són, doncs ho reclamarem!

—Per què interessa a l'immigrant l'Estatut d'Autonomia, Candel?

—Mira, recordant l'Estatut del 32 i l'actuació de la Generalitat, el poc temps que va actuar, veiem que va fer una tasca extraordinària respecte a la pedagogia. I un se'n recorda, encara que era petit, d'aquestes coses. Als immigrants que llavors érem a les Cases Barates, la Generalitat ens va guarir el tracoma dels nens, va fer bones escoles; no sé, tot això és quelcom que tornarà, millorat.

—S'empassen, els immigrants, això del lerrouxisme?

—Afortunadament, no; però perquè hi ha hagut també l'ofensiva dels partits de voluntat catalana i de gran base popular, si no, molts immigrants ingenus s'ho haguessin empassat, i amb això no vull culpar la gent senzilla. La dialèctica els atordeix i els acaba de ficar en qualsevol disparell. Ja veus que fins i tot aquestes coses abstractes que expliquen fins els d'Alianza Popular, on tot són millores... Llavors hi ha els lerrouxistes,

els qui diuen a l'immigrant, bé, vostè ha vingut a Catalunya i ha treballat, per a qui?: per a l'empresari català. I per aquí els acaben d'atordir. En això cal molta cura perquè això ho van començar certs partits d'esquerra com el PSA, etc. Aquella cèlebre notícia de Patrono catalán despide a obrero andaluz era un maquiavelisme. No és aquest el plantejament. El plantejament és: Patró despatxa obrer. I punt.

—Això de "és català qui viu i treballa a Catalunya" ¿s'interpreta com un favor o realment respon a la realitat d'una manera natural, entre "els altres catalans"?

—Jo trobo que la definició és potable, malgrat que es puguin fer interpretacions de generositat o paternalisme. És molt difícil fer una definició. Una persona pot recordar tranquil·lament la seva terra, ajudar-la si hi torna, o des d'aquí indirectament, i alhora estar en un país com Catalunya i no destorbar la marxa d'aquest país en els problemes essencials, que són la recuperació de la seva personalitat, de la seva cultura, etcètera. Un cop has explicat al immigrant que fer-se català no significa traïr ni la seva terra ni la seva gent, l'immigrant ho entén.

Francesc Candel, immigrant procedent del Racó d'Ademús. A Barcelona des de petit, sempre resident a la zona de Can Tunis i Port, practicant de mil-i-un oficis, autodidacte, escriptor i, després del 15 de juny, senador. Perquè el "ganado" sigui realment una "reunió de gent".

ANTONI B.

La festa del PSUC a Gràcia

Diumenge, dia 22, a la plaça del Sol, del barri de Gràcia, es va fer, durant tot el dia, una festa del PSUC. Al matí va haver-hi sardanes, a mitja una festa infantil, dinar i, a la tarda, representació de "Tractes són tractes" de Brecht, actuació de Celdoni Fonoll i de l'Oscar Mas, que va interpretar Vivaldi a la guitarra. Parlaren Jordi Romero, Xavier Folch, Josep Benet, Paco Candel i Rafael Ribó. Després, sopar popular i ball. Tot el dia la plaça va estar plena de gent. Hi passaren milers de persones.